

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΘΑΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΘΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΔΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ

Εν ΕΛΛΑΔΙ, έτησία Δρ. 8
" " έξάμηνος " 5
ΕΙΣΤΕΡΙΚΟΙ έτησία Φρ. 12
" " έξάμηνος " 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περί φυσικής καλλονής. Αί πεφημισμένοι ωραιότητες. Πανακθήκη γυναικείων καλλονών, υπό Άστέρος. — Έδουάρδος Φλέγκελ, ό εξερσυνήτης της Αφρικής. Τόχαι και έργα, υπό Δ. Ι. Κ. — Άνωμαλίας της θαλάσσης, υπό Φρέκ. — Το σπήλαιον του Φεγγαλι (μετ' εικόνας), υπό Φ. Π. — Ο Μεσημβρινός Άστήρ ή η Γη των άδελφάντων (Μυθιστορία Ιουλίου Βέρν), μετάφρασις υπό Δ. Ι. Κ. — Η γυναικεία γλώσσα, υπό Δίκ. — Ο γυρος του κόσμου, υπό Φ. Π. — Είς φίλον (ποίημα), υπό Τ. Μ. — Αινίγματα. — Άνταποκρίσεις.

ΠΕΡΙ ΦΥΣΙΚΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

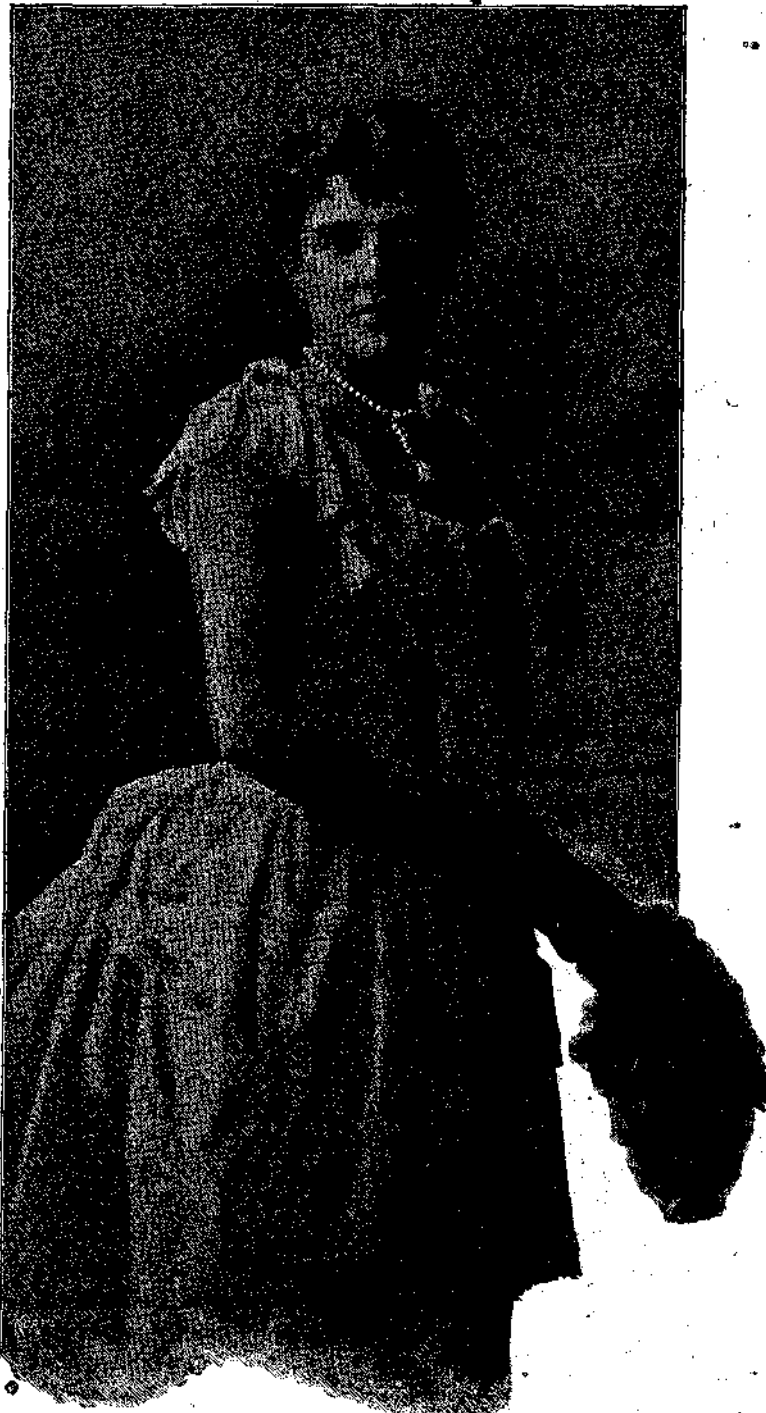
ΑΙ ΠΕΦΗΜΙΣΜΕΝΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΕΣ

«Καλλονή! Δύο, τέσσαρα, έξ, έπτά... γράμματα. Η, κυριολεκτικώτερον, έξ. Καλλονή! Έ, δέν αισθνεσθε όλοι, και σεις άκόμη άνθρωποι μου αναγνώστριαι, αίτινες τον τύπον του καλού φέρετε επί του παρθενικού και ή βάσκοντος προσώπου σας, μάς νά διατρέχη τά άδρά σας μέλη, την καρδιαν έρωμενέστερον διπλασιάζουσαν τους παλμούς, τους όφθαλμούς υγραινομένους έκ μυστηριώδους ένδομούχου συγκινήσεως, την φαντασίαν εις άορίστους κόσμους του ιδανισμού κούφως φερομένην; Είς την εμφάνισιν και επί του χάρτου άκόμη μιās καλλονής δέν θαμβούσθε, δέν χαιρεσθε, δέν ποθείτε, δέν έντροφάτε, δέν έκπλήττεσθε, δέν βουλιμιλάτε, δέν ρεμβάζετε, δέν αποσβολούσθε, δέν όνειρόπολείτε, δέν ταράττεσθε, δέν καταβάλλεσθε; Η μαρμαρυγή άστέρος, το άρωμα του ρόδου, ή λευκότης της χιόνος, το θάλπος του ήλιου, ή γλυκύτης της σελήνης, το μυστηριώδες της νυκτός, όλα δέν συμφύρονται, δέν αποτυπούνται έναμίλλως εις έκάστην του ω, αίου προσώπου γραμμήν, εις έκάστην του σώματος διάπλασιν; Δέν οίκτηίρετε τους ποιητάς τολμώντας νά προσεγγίξωσι τοιαύτα άνυπέρβλητα πρότυπα της κατ' έξοχήν έκφάνσεως του πραγματικού καλού, της άπολύτου τελειότητος, των ζωγράφων δέν λυπείσθε την χείρα, τρέμουσαν ίνα σύρη τον άπλούστερον διαγραμμισμόν;

Πρό της καλλονής κύψατε μεγάλοι έγωιστάι, πρό αυτής πλάσ έρρέτω φιλοσοφία! Πρό της άβροσάρκου, λεπτής, ζωηρης, εύπετους συμμέτρου, γλυκείας, ευανθοϋς, άφρολεύκου, χυμιαίας, φωταυγοϋς γυναικός, δέν λησιμονείτε του βίου τάς όζυτέρας άκίνθας, δέν άπαρνείσθε τον Παράδεισον της μελλούσης ζωής, δέν άδιαφορείτε διά την ύπαρξιν του παντός; Μή δέν λάκτιζονταί θρόνοι υπό των Ροδόλφων λάτρευτών του κάλλους, δέν διακυβεύονται έθνών τόχαι υπό των Άντωνίων, ύπηρετών Κλεοπάτρας τινος, βασιλίσεως έν τη καλλονή;

Η καλλονή, ή ύπερτάτη άνθρωπινή δύναμις, ή έλκτική και άκαταγώνιστος, μόνη αυτή δύναται νά σύρη ήμάς ως ταπεινοϋς σκώληκας έρποντας περί την σκιάν της, πειθηνίους αίχμαλώτους των άπαστραπτόντων θελητήρων της, δυστυχεις Είλωτας της μεθυστικής πνοής της!

Αυτή μάς άνυψοι ύπέρ την γην και μάς έξισοι προς τον Θεόν! αυτή μάς έμφοσξ τά άδυσωπότερα πάθη, τάς μυσσαροτέρας σκέψεις, τά τερατωδέστερα εγκλήματα! Αυτή άφαιρεί την σκείψιν, δωρεί την μεγαλοφύϊαν. Σπαράσσει, έξαίρει. Συντριβει, άνεγειρει. Άναγεννηξ, κεραυνοι. Αυτή εινε ό ήλιος ό συντηρών εις την ζωήν, ό κεραυνός ό άποτεφρών την ύπαρξιν. Σύμμιξις έπίφοβος, τυραννική αλλά και παρήγορος. Θεότης αιωνίας θρησκείας, παγκοσμίου, με τους φανατικώτερους, τους έκφρονεστέρους λάτρεις της. Άστήρ, ου έκάστη μαρμαρυγή και εις στόνος και μία εύδαιμονία άμα!»

ΜΑΡΙΑ ΑΝΔΕΡΣΟΝ

Των πεφημισμένων καλλονών σειράν εικόφων μετά περιέργου μελέτης περί της εξέλιξεως της

καλλονής, ἀρχόμεθα ἀπὸ σήμερον δημοσιεύοντες ἐξ ἀγγλικῶν βιβλίου, ἐν Ἀμερικῇ ἐκδοθέντος. Καὶ ἡ μὲν πινακοθήκη ἡμῶν θὰ δικαιοῦσιν τὸν προλογισαντα συνεργάτην μας Δ/κ, ὡς πρὸς τὰς ἐκ τῆς καλλονῆς ἐντυπώσεις, ἡ δὲ μελέτη θὰ ἐπαυξάνηται δι' ἰδίαν ἐκκάστου σημειώσεων καὶ τινῶν προσθηκῶν. Ἀγαθὴ τύχη, ὡ πολυάριθμοι ἐρασταὶ τοῦ κάλλους!

Δύο τινὰ ἐν τῇ ζωῇ ὑπάρχουσι ὠραία, ἡ γυνὴ καὶ τὰ ῥόδα λέγει ὁ τρυφηλὸς Πέρσης, ὅστις ἐν ᾧ ἄφ' ἐνὸς πύπτει ἐν τῇ πατρίδι τοῦ τὴν γυναῖκα, τὴν τυραννεί καὶ τὴν ὑποδουλῶνει, ἀφ' ἑτέρου τὴν στέφει μὲ ἀνθή, τὴν ἐξυμνεῖ, τὴν ἐγκλείει εἰς βωμόν καὶ τὴν λατρεῖ ὑπὸ τοῦ πόδας τῆς. Σιρὲν! Σιρεντάρ! Σιρενταρέν! ἀνακράζει ἐν ἐκστάσει καὶ ἡδουπαθεῖα. «Γλυκεῖα, γλυκυτέρα, γλυκυτάτη!» Μόνον ἡ χυοῶδης καὶ ἀρωματωδῆς ὕφῃ τοῦ ῥόδου δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν παραφορὰν τὴν ἐκ τῆς ἐρασιμότητος τῆς προερχομένην. Ὁ Ἀνατολίτης εἶναι ἐλευθεριώτερος καὶ μᾶλλον εὐφάνταστος, ἀλλὰ καὶ σύμπαρ ὁ κόσμος μήπως δὲν τὴν λατρεῖ ὁμοῦ μὲ αὐτόν; Ἐν οἰαδῆποτε μοῖρα τοῦ πλάτους καὶ μήκους τῆς γῆς καὶ ἀν ἀναφανῆ μία ὠραιότης, ἐκεῖ μεγαλοπρεπῆς ἐγείρεται ὁ βωμὸς, καὶ οἱ λάτρεις δὲν βραδύνουσι κατὰ στοίχους νὰ τὸν περιστοιχίσωσι. Τίς ἡ ὠραιότης καὶ εἰς τί συνίσταται αὕτη. οἱ αἰῶνες, οἱ ποιηταί, οἱ ζωγράφοι καὶ οὐδ' αὐτοῖς τὰ ἔθνη πάντα ἐπακριβῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὀρίσωσι καὶ διαγράψωσι. Εἰς τὰ ὄμματα ὁμοῦ τοῦ παρατηρητοῦ; δυνάμει τίνος φυσικοῦ ἢ υπερφυσικοῦ νόμου ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ ἀνευ προηγουμένης πείρας καὶ ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ἐνδιαφέρεται καὶ ἀποφαίνεται καὶ κατακτᾷ; ὦ, εἶναι ἐτι ἀνεξήγητον! Πάντες οἱ λαοὶ συμφωνοῦν εἰς τὸ ὅτι ἡ ὠραιότης ἐμφωλεῖται ἐν τῇ ὑγιείᾳ καὶ ἐν εἰδικαῖς δρώσεσι ἀναλογίας, οὕτως εἰπέην. Ἐν τούτοις, πολλαὶ γυναῖκες εὐθραυστοὶ ὡς κάλαμοι καὶ φθειρόμεναι ὑπὸ χρονίαν νοσημάτων, κατὰ καιροῦ ἀνεδειχθῆσαν ἔχουσαι ὠραιότητα μείζονα τῆς τῶν ῥοδινοτέρων καὶ τρυφερῶς ἡλικίας νεανιδῶν. Ἐλένη, ἡ θυγάτηρ τῶν θεῶν ἦτο θαυμασιῶς ὕψηλὴ καὶ ἐξανθή, ἡ δὲ Κλεοπάτρα μικρὰ καὶ μελάγχρους ὡς λέγεται ἀμφοτέραι δ' ἐγένοντο παραίτια καταστροφῶν ἐπικρατειῶν, εἶναι δ' ἐξ ἄλλου βεβαίον, ὅτι τὸ σύνολον τῆς γυναικείας ὠραιότητος ἐν τῷ κόσμῳ ἀνετύχθη ὑπερμέτρως ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἐλένης καὶ τοῦ ὄψεως τοῦ ἀρχαίου Νεῖλου. Οἱ ἄνδρες σήμερον δὲν ἐγκαταλείπουσιν πλέον τὰς ἐστίας των, ὅπως ἐπιχειρήσωσιν αἰμοχαρεῖς δεκαετῆς ἀγῶνας, ἔστω καὶ διὰ τὴν λαμπροτάτην τῶν καλλονῶν. οὐτε οἱ μεγάλοι κατακτῆται ὑπολαμβάνουσι πλέον τὸν κόσμον ὡς ἀληθῶς ἀπωλεσθέντα δι' οἰονδήποτε τῶν μετέπειτα μειδιαμάτων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἐλένης καὶ ἀκόμη τῆς Κλεοπάτρας, ἡ ὠραιότης ἐθεωρεῖτο πιθανῶς πολὺ σπανιωτέρα ἢ σήμερον πλὴν οἱ καιροὶ μετέλλαξαν φάσιν, τότε νῦν ἔχον. Αἱ γυναῖκες ἐν γένει, ἐξαιρέσει τῶν εὐπορωτέρων τάξεων, οὐδόλους καὶ τότε ἦσαν ἀπληλαγμέναι τῶν θλίψεων, αἰτίνας καταστρέφουσι τὴν ὠραιότητα καὶ σκληρύνουσι καὶ ἐκτραχύνουσι τὴν γυναικείαν ἐρασιμότητα. Αὐταὶ ἐξετέλουν ἐπαχθεῖς ἐργασίας, πενιχρῶς τρεφόμεναι καὶ ἐκτιθέμεναι εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς ἐπιρροὰς τῶν καιρῶν, καὶ ὡς οἱ χωρικοὶ πολλῶν ἐκ τῶν λατινικῶν ἔθνων τῆς σήμερον, εἰ καὶ ἠδύναντο νὰ διατηρήσωσι ἑξαισίαν τὴν καλλονὴν των ἐν τῇ πρώτῃ ἀκμῇ τῆς νεότητος, αὕτη ἐμαραινέτο καὶ ἐσθένυτο, μεταβαλλόμεναι εἰς δούλους ἀσχημοῦς καὶ ζῶα χρήσιμα μόνον πρὸς φόρτωσιν. Ἐπομένως, ὁσάκις ἀνεφαίνετο γυνὴ τις κατέχουσα ἀληθῆ φυσικὴν ὠραιότητα, ἦν ὁ χρόνος δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομαρῆν ὅτε ταχέως νὰ διαφείρηται οἱ ἄνδρες ἠγωνίζοντο ὅπως τὴν ἀποκτήσωσι, καὶ ἀποκτῶντες ταύτην ἐθεώρουσαν τὸν λοιπὸν κόσμον, εὐδὲν ἦν, ἢ μηδαμινὸν τι πρᾶγμα παραβαλλόμενον πρὸς ἐκείνην. Ἐφ' ὅσον ὁμοῦ προήγητο ὁ πολιτισμὸς, αἱ γυναῖκες ἐπαυδὸν βαθμηδὸν βαρεὰ φορτία φέρουσαι καὶ παρακολουθοῦσαι ἐν καιρῷ βροχῶν καὶ ὑπὸ καυστικῶν ἡλίων τοὺς νομίδας συζύγους, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἀπεκαθίσταντο λεπτοφυέστε-

ροι, καλλιμορφώτεροι καὶ ἐπαγωγότεροι. Αἱ πλουσιώτεροι τούτων ἐγκατέλειπον τὰς τραχυτέρας τῶν ἐργασιῶν εἰς τὰς δούλας αὐτῶν, μετεχειρίζοντο δὲ τοὺς λεπτοφυεῖς αὐτῶν δακτύλους μόνον νήθου καὶ λεπτάς κλωστας, ἐκτελοῦσαι πλούσια διὰ βελόνης ἐργόχειρα, πλέκουσαι καὶ κρούσουσαι τὰς χορδὰς τοῦ μανδολίνου καὶ τῆς κιθάρας, βοστρυγίζουσαι τοὺς μεταξώδεις πλοκάμους τῶν κεφαλῶν τῶν τέκνων αὐτῶν, καὶ ἐπιδένουσαι τὰς πληγὰς τῶν λατρευτῶν των καὶ πολεμιστῶν. Αἱ παλάμαι αὐτῶν ἐγένοντο ὡς ἡ τῆς Δεσδεμόνας ὕγρα καὶ ἀπαλαί, οἱ ὄνυχες μὴ καμπτόμενοι πλέον ὑπὸ τῶν σκληραγωγίων, καθίσταντο λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς ὡς τὰ κελύφη τῶν ὀστράκων, τὸ δὲ δερμα τῶν προφυλαττόμενων ἐφεξῆς ἀπὸ τῆς καυστικότητος τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀνεμῶν ἀπέβαινεν ὠραῖον καὶ καθαρὸν, ὡς τὰ φύλλα τῶν ῥόδων, καὶ τὰ χεῖλη ἀποκαθίσταντο ἐρυθρὰ καὶ ἀπαλά. Ἡ κόμη των ἐπιμελῶς λουομένη καὶ ἐπιμελουμένη ἤρξατο ἐκτυλισσομένη εἰς δακτυλοειδῆς πλοκάμους, ὡς ἡ λεπτὴ καὶ ἀποστίβουσα μέταξα νὰ στολιζῆ χαριτοβρῦτως τὰς κομψὰς κεφαλὰς των. Ἐπαρκῆς καὶ καθαρὰ τροφὴ καθίστα τὰ μέλη αὐτῶν στρογγύλα καὶ σαρκάδη, διαρκῆς δὲ καὶ πολύωρος γλυκὺς καὶ ἐλαφρὸς ὕπνος ἐπέπασσε διὰ δρόσου τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καὶ αἱ κινήσεις τῶν χορῶν καὶ παιγνιδίων ἀποκαθίσταντο τὸ σῶμα ζωηρὸν, τρυφερὸν καὶ εὐλύγιστον. Οὕτως περίπου ἀνετύχθη ἡ μεταγενεστέρη ὠραιότης. Ὁ Χάνε λέγει, ὅτι ἡ γλυπτικὴ καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Ἰταλίας ἔχον διπλὴν ἀντανακλαστικὴν ἐπίδρασιν ἐπ' ἀλλήλων. Ὁ γλυπτὴς ζῶν ἐν τῷ μίση γυναικείων προπλασμάτων, ἔπλασε θεῖα ἰδεώδη, καὶ αἱ γυναῖκες ἀσυνείδητως ἀπελάμβανον ἐντυπώσεις ὠραιότητος παρὰ τῶν ἀγαλμάτων τούτων, ἃς μετέδιδον καὶ εἰς τὰ ἑαυτῶν τέκνα. Τοιαυτὴ τις ἀόριστος συναίσθησις τοῦ θεῖου ἰδεώδους ἰδιδάξεν τὸν μεταγενέστερον ἄνθρωπον νὰ κοσμήτῃ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ μὲ τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης. Ὅπως ἡ φροντίς αὕτη καὶ τρυφερότης αὐξάνει τὸ σύνολον τῆς ὠραιότητος, ἐγένετο κατὰ δὴλον διὰ παραδειγμάτων ἐν Ἀμερικῇ, ἐνθα ἀποδεδειγμένον εἶναι, ὅτι αἱ γυναῖκες τρέφονται διὰ ῥόδων καὶ διημερεύουσιν ἐπὶ κρίνων, πλειότερον ἢ εἰς πᾶν ἄλλο κράτος, καὶ ἐνθα ἐπίσης γενικῶς πιστεύεται, ὅτι αἱ γυναῖκες υπερβαίνουσι πάσας τὰς ἄλλας ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς λεπτότητος καὶ ἐντελείας, ἐν τῇ ἐρασιμότητι αὐτῶν. Ἡ καταγραφή μόνον τῶν διασημοτέρων ἐκ τούτων ἤθελεν στερεώσει ἡμᾶς χωρὸν ὅπως γίνηται μνεῖα τῶν γυναικῶν καὶ ἐτέρων ἔθνων. Δύο, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφανὴς ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τῆς καλλονῆς θεῖσι κατέστη ἐν τῷ κόσμῳ ἀξιοσημείωτος, εἰσὶν ἡ Mary Anderson καὶ ἡ Cora Uguhart Potter, αἰτίνας, καίτοι ἀληθεῖς Ἀμερικανίδες κατὰ τύπον οὐσαι, εἰσὶν ἐν τούτοις καθόλου ἀνόμοιαι. Ἀμφοτέραι εἰσὶν ὕψηλαι καὶ λεπτοφυεῖς, φέρουσαι ζωηρὰ καὶ ἀδρὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου χαρακτηριστικὰ καὶ ὕψος γλυκὺ συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς ζωηρᾶς ἐκφραστικότητος ὠραίων ὀφθαλμῶν, ἅτινα εἰς οὐδένα ἐκ τῶν ἄλλων τύπων ἀπαντῶσι. Καὶ αἱ δύο φέρουσι ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτῶν Σκωτικὸν αἷμα, τῆς Potter ὄντος μίγματος ἐκ τοιοῦτου τῆς κεντρικῆς Σκωτίας καὶ τῶν ὀρεισθίων Κελτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων αὕτη εἶχεν ἀποκτήσει τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐρυθρὰν κόμη, ἐνθ' ἡ Anderson εἶναι ἐκ γενετῆς μὲν Καλλιφορνία, ἀλλ' ἐκ γονέων Γερμανῶν καὶ Σκωτῶν. Ἀπὸ τῆς γεννησεῶς τῆς ἦτον ὠραία, εἶδος πλαγυγόνος, δλη ἐρυθρὰ, λευκὴ καὶ ξανθὴ. Βαίνουσα ὁμοῦ ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας εἰς τὴν νεανικὴν, αἰφνιδίως ἀπέκτησε τὸ μέγα ὄπερ καὶ ἤδη ἔχει ἀνάστημα, καὶ, καθὼς ὅλα τ' ἀποτόμου ἀναπτύξεως κοράσια ἦτο ἰσχνή, ἀδείξια καὶ ἀνοστος. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ στρογγυλότης καὶ ἡ εὐμέλεια τῆς γυναικῆς ἐπῆρχετο, μετὰ τούτων δὲ ἡ χάρις καὶ ἡ πρὸς ἑαυτὴν πεποιθήσις καὶ εὐτολμία, δλη ἡ νηπιακὴ εὐμορφία ἀνεφαίνετο, ὥστε κατὰ τὴν δεκαεξαετιδα ταύτην ἡλικίας, ἡ Ἀμερικῇ εὐρέθη πρὸ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐν τῇ σκηνῇ ἤθελε παρουσιασθῆ γυνὴ διάσημος διὰ τὴν ὠραιότητά καὶ τέχνην αὐτῆς.

Ἡ Mary Anderson ἐγεννήθη εἰς Sacramento τῷ 1859, νήπιον. δ' ἔτι μετεφέρθη εἰς Λουδοβικόπολιν ἐνθα διέμεινε μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους ὅποτε τὸ πρῶτον ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ μελοδραματικοῦ θεάτρου τοῦ Albaugh, λαβοῦσα μέρος ἐν τῷ δράματι Ρωμαῖος καὶ Ἰουλίττα, ἐπ' ἀμοιβῇ 48 δολλαρίων. Ἐπίσης τὸ δεύτερον παρίστη ἐν τῇ Νέᾳ Ὀρλεάνῃ, τὸ δ' ἐπίλοιπον τοῦ σταδίου αὐτῆς εἶναι γνωστὸν ἤδη εἰς τὸ κοινὸν τῆς Εὐρώπης. (Ἀκολουθεῖ). Ἄσκη.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΦΛΕΓΕΛ Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΤΥΧΑΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ (Συνέχεια καὶ τέλος).

Γ'

Υποδοχὴ αὐτοῦ.—Αἱ ἀντενέργειαι τῶν Ἀγγλῶν.—Τρεῖς μεγάλα ἀποτυχία πρὸς εὐραὶν ὑποστηρίξεις.—Ἡ ταξιδίον ἐξ Ἀμβούργου.—Ἀρχηγὸς ἀποστολῆς.—Ἐπιμονὴ τοῦ Φλέγελ ὑπὲρ τῶν σχεδίων του.—Εἰς μόνον μὲν παύσι.—Θάνατος τοῦ Φλέγελ ἐν Μπράς.—Ὁ Ἰωάννης Χαίνι-σβεργ.—Ὁ Βασιλεὺς τῶν Βέλγων διαιτητής.—Τέλος τοῦ Χαίνισβεργ.

Ἐν Ἀμβούργῳ ἰδίως ἡ ὑποδοχὴ αὐτοῦ τυγχάνει ἱκανοποιητικώτατη, ὡς καὶ ἐν Βρέμη, Κολωνίᾳ, Φραγκφούρτῃ καὶ Βερολίνῳ. Κατὰ τὰς ἐν Εὐρώπῃ δὲ μικρὰς ταύτας περιοδείας τοῦ ἐποίει πάντοτε διαλέξεις περὶ τῶν ἐργασιῶν του, μεταδίδων οὕτω ὅ,τι νεώτερον τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ὠφέλιμον τῷ γερμανικῷ ἔθνει ὑπὲρ προπαγάνδας πρὸς ἰδρυσιν ἐν Ἀφρικῇ ἀποικιῶν. Ὀνομάσθη τότε ἐπίτιμον μέλος τῆς ἐν Βερολίνῳ Γεωγραφικῆς Ἐταιρείας, τοῦ «Γερμανικοῦ Ἀποικιακοῦ συλλόγου» καὶ ἄλλων. Ἐγένετο δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ τότε Αὐτοκράτορι Γουλιέλμῳ καὶ τῷ Διαδόχῳ Φρειδερίκῳ, ὡς καὶ παρὰ τῷ ἀρχικαγκελαρίῳ Βισμαρκί, ὡς σῆμα δὲ τοῦ γεννηθέντος τότε ἐ.θουσιασμοῦ ἀναφερόμεν καὶ τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικόν: Ἐν τινι μεγάλῳ ξενοδοχείῳ τοῦ Βερολίνου, ἐνθα ἔμενεν, ἔστρεψεν ὁ διεθνοῦς τὴν προτομὴν τοῦ Φλέγελ ἀπέναντι τοῦ ἰσχύτως ἀποθανόντος μεγάλου Νάχτιγαμ.

Ἀλλ' ἐνθ' ὁ Φλέγελ εἰργάζετο ὑπὲρ τῆς Γερμανίας, κατὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς ἀπουσίαν του, οἱ Ἀγγλοὶ ἐξ ἀντιζηλίας καὶ ἔθνικου ἐγωισμοῦ προσεπάθον παντὶ σθένει ὅπως καταστρέψωσι τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἅτινα κυρίως ἀπέβλεπον τὴν ἰσχνὴν τῆς Γερμανίας. Ἀλλ' ἡ ἐν Γερμανίᾳ δεξιότης ἡς ἐτυχε, καθότι χρήματα ἀρκούντα δὲν ἠδυνήθη νὰ πορισθῇ. ἤρξατο μὲν ἰδρυομένη πρὸς ἐκπληρῆσαι τῶν ἐν Ἀφρικῇ γερμανικῶν συμφερόντων ἑταιρεία ὀνομασθεῖσα «Νείγηρ-Βενουέ» ἵνα δρᾷ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐργασιῶν, ἀλλ' ἡ ἀπόπειρα αὐτῆς ἀναγῆσεν, ἐνθα προστεθῆ καὶ ἑτέρα ἐναντιότης εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ. Δὲν ἔχει πλέον ποῦ νὰ στηριχθῇ. Μόνον ἡ Ἀφρικανικὴ ἑταιρεία παρέχει 44,000 μάρκα ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἐν ἀτμόπλοιοι ποτάμιον. Ὁ δὲ γερμανικὸς «Ἀποικιακὸς σύλλογος» ὑπισχνεῖται 150,000 μάρκα, μετὰ ἡμισυ δ' ἔτος μόνον 15,000 τῷ ἀποστέλλει. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἕτερον κακὸν ἐπιπροσθίεται εἰς τὰς προτέρας ἀτυχίας. Ὁ Βισμαρκ ἀφαίρει κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1885 τὴν ἐπιχορήγησιν ἐκ τῆς «Ἀφρικανικῆς ἑταιρείας» καὶ οὕτω ἡ ἑταιρεία στερηθεῖσα τοῦ κυριωτέρου πόρου, διαλύεται. Τὸ ἕτερον στήριγμα τοῦ Φλέγελ καταπίπτει! Τρίτον τέλος ἐμποδίων, ἢ φοβερὰ ἔχθρα τῆς ἰσχυρᾶς Ἀγγλικῆς ἑταιρείας «Royal Niger Society», περὶ ἧς κατωτέρω.

Τὸν Ἀπρίλιον λοιπὸν τοῦ 1885 ἀναχωρεῖ ἐξ Ἀμβούργου μετὰ πέντε Γερμανῶν καὶ τῶν δύο ὀπαδῶν του, ὡς ἀρχηγὸς γερμανικῆς ἀποστολῆς. Καθ' ὁδὸν ὁμοῦ ἀσθενοῦσιν οἱ δύο τῶν Γερμανῶν καὶ ἀναγκάζονται νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Εὐρώπην, δαπάναις μάλιστα καὶ φροντίδι τοῦ Φλέγελ, μόνον δὲ παρ' αὐτῷ οἱ ἔτεροι τρεῖς: Χάρτερ, Σταουδιγγερ καὶ Τήλ (ὅστις ἦτο καὶ ὁ πλοίαρχος τοῦ πλοίου). Ἀλλ' ἡ ἀγγλική, ἡς ἐμνήσθημεν, ἑταιρεία παρὰ τοὺς ὄρους τῆς Βερολινείου συν-

θήκης καταδιώκει τὴν γερμανικὴν ἀποστολήν, ἐνθ' ἄφ' ἑτέρου ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις, ἀντὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἐγκαταλειμμένον Φλέγελ, στρέφει τὴν προσοχὴν τῆς πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν (Ζανζιβάρη). Οὐχ ἦντο οὐ Φλέγελ ἐπιμένει. Ἀσθενεῖ, ἀλλ' οὐτε ἡ ἀσθένεια τὸν κάμνει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ρώσσιαν. Ὅπως ἐξηγητημένον ἐκ τῶν κῶπων καὶ τῆς ἀσθενείας, ἐκ τῶν καταδιώξεων τῆς ἀγγλικῆς ἑταιρείας καὶ τῆς ἀδιαφορίας ἀφ' ἑτέρου τῆς Γερμανίας, εἰς ἣν προφρόνως ἀφιέρωσεν τὴν ζωὴν του, φθάνει εἰς Γιόλαν καὶ μετὰ ἕνα μῆνα εἰς τὴν ἀκτὴν, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς Εὐρώπην. Ἀναμένει τὸ ἀτμόπλοιοῦ του ἵνα ἀναχωρῆσῃ, ἀλλὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμόπλοιοῦ ὄπερ διὰ τοῦτο καὶ ἐφθασε βραδέως, οἱ ἄλλοι σύντροφοι εἶχον ἤδη ἀναχωρῆσῃ εἰς Εὐρώπην. Μόνος δὲ μένει πιτὸς ὁ Τήλ, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποίου καὶ ἀπέθανε κατόπιν. Φθάνουν τέλος εἰς Μπράς (εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Νήγειρος, παρὰ τὴν ἀκτὴν) καὶ καλοῦσιν ἰατρὸν, ἀλλ' ἀργά, διότι ὁ Φλέγελ ἀποθνήσκει ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀγγλοῦ φίλου του κ. Τάουσανδ, τῇ 11 (ν) Σεπτεμβρίου 1886, εἰς τὸ μέρος δ' ἐνθα ἐτάφη ὁ γερμανικὸς «Ἀποικιακὸς σύλλογος», οὗ ἐτύγχανεν ἐπίτιμον μέλος, σεμνὸν τῷ ἀνήγειρε μνημείον.

Ἡ Ἀγγλία ἐθριάμβευεν ἐν τούτοις, μὴ ἀρκεσθεῖσα δὲ εἰς τὸ πρῶτον ἠτοιμάζετο ν' ἀρῇ ἐκ τοῦ μέσου καὶ ἕτερον θύμα, τὸν Ἰούλιον Χαίνισβεργ, Βαυαρὸν μεγαλέμπορον, ὅστις χάριν τοῦ ἀποικιακοῦ ἐμπορίου εἶχε μεταβῆ, κατὰ παράκλησιν τοῦ Φλέγελ, ἐκεῖσε. Ἀλλὰ καὶ τούτον καταδιώκει ἡ ἑταιρεία, λακπατοῦσα πᾶν ὅσον καὶ ἱερὸν, καὶ οὕτω ὁ ἀτυχὴς Χαίνισβεργ κατορθώνει νὰ σώσῃ τοῦλάχιστον τὴν ζωὴν του, ἀφοῦ καχεστράφη τέλειον ἐμπορικῶς, ὡς ἐκ τῶν καταδιώξεων. Ἐπιστρέφει εἰς Εὐρώπην, εἰς ἣν κατορθώνει ἐν τούτοις νὰ εὐρη προστάτας ἀγαθοῦς, ἐν οἷς καὶ τὸν Χάγεν Νῶε Λάγγεν-βουργ. Μετὰ τριετῆς διαπραγματεύσεως ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ (διότι ἦγερε ἀγωγὴν), ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Βρετανικῆς καὶ Γερμανικῆς κυβερνήσεως εἰς τρίτον τι ἔθνος, εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Βέλγων ὡς διαιτητὴν, ἵνα ὀρίσῃ τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως. Ἀλλὰ καὶ ὁ δῦσοφορος Χαίνισβεργ δὲν εἶδε τὴν ἡμέραν τῆς δικαιοσύνης του, διότι ὡς καὶ ὁ Φλέγελ, ἀπέθανεν ἑνωρὶς πρὸ τῆς διαιτησίας. Τὸν παρελθόντα Μάιον ε. ε. ἀπεδήμησε τοῦ κόσμου καὶ οὗτος ἐν Βερολίνῳ, ὡς ἐκ τῶν καταδιωγμῶν καὶ τῶν ψυχικῶν ταλαιπωριῶν, εἰς ἃς ὑπεβλήθη οὐχὶ ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν καὶ εἰδωλοκατρῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς ἑταιρείας τ. Ὑ Νήγειρος ἐν Λονδίνῳ.

A. I. K.

ΑΝΩΜΑΛΙΑΙ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Παραβάλλοντες τὴν ἐπιφάνειαν τῶν θαλασσῶν καὶ ὠκεανῶν πρὸς τὴν παντοίας ἀνωμαλίας παρουσιάζουσιν ἐπιφάνειαν τῶν ἡπείρων, ἀρχόμεθα εἰς τὸ νὰ θεωρήσωμεν τὴν πρώτην ὡς ἐντελὴς ὁμαλὴν, ὡς περιπτώσαν ἀκριβῶς τὸ σφαιρικόν, ἢ μᾶλλον τὸ ἐλλειψοειδὲς τῆς γῆς σχῆμα. Ὀντως, ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ἡμῖν αἱ θάλασσαι ὡς ἐντελῶς ἐστερμημέναι τῶν ἐξάρσεων καὶ κοιλάσεων τῆς γῆς, τῶν ὄρεων, τῶν πεδιάδων, τῶν λόφων, τῶν χαράδρων, τῶν κοιλάδων. Ἐπεὶ δὲ ὁμοῦ ἀπὸ τῆς οὐραίας τῆς πρᾶγμα; Ὅσον καὶ ἀν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως παράτολμος καὶ παράδοτος, ἀν μὴ καὶ μωρὰ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰδέα, οὐχ ἦντο αἱ ἔρευναι τῆς ἐπιστήμης εἰς ταύτην κατέληξαν. Παρετηρήθη δηλαδὴ, ὅτι ἀπαντα τὰ σημεῖα τῆς ἐπιφάνειας τοῦ ὕδατινος τῆς γῆς περιβλήματος δὲν ἀπέχουσι ἐξ ἴσου τοῦ κέντρου αὐτῆς, ἀλλὰ πού μὲν περισσότερον πού δὲ ὀλιγώτερον, ἐπομένως παρουσιάζει ἡ ἐπιφάνεια τῶν θαλασσῶν πού μὲν ἐξοχὰς, ἐξοχῶσι πελωρίας, πού δὲ ἐσοχὰς, βαθύτητας. Οὕτως εὐρέθη, ὅτι παρὰ μὲν τὴν Ἀγίαν Ἐλένην ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ κείται 847 μέτρα βαθύτερον, τουναντιὸν δὲ παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Βεγγάλης 450 μέτρα ὑψηλότερον τοῦ σημείου εἰς τὸ ὅποιον κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς ἔπρεπε νὰ φθάσῃ.

Πᾶς δὲ ὁμοῦ τοῦτο εὐρέθη, καὶ ὅποιοι εἶναι οἱ ὑπολογισμοί, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθησαν οἱ ἐπιστήμονες ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸ συμπέρασμα αὐτό; Τίς δὲ τοῦ φαινομένου ἡ αἰτία; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας καὶ τὰς ἀπορίας, αἱ ὁποῖαι θὰ γεννηθῶσιν ἴσως εἰς τινὰς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ὁ ἀπαντήσωμεν διὰ βραχέων ἐν τοῖς ἐξῆς. Ἐπάρχει ὄργανόν τι τόσο σπουδαῖον ἐν τῇ Φυσικῇ, τῇ Γεωλογίᾳ, τῇ Ἀστρονομίᾳ ἐν ταῖς ἐφαρμογαῖς αὐτῶν, ὅσον ἄλλοῦ εἶναι. Τὸ ὄργανον τοῦτο εἶναι τὸ ἐκκρεμές· αἱ δὲ χρήσεις αὐτοῦ αἱ θεωρητικαὶ τε καὶ πρακτικαὶ, αἱ διὰ τὸν καθ' ἡμέραν βίον ὑπὸ τὴν ἀ-

πλουστέραν αὐτοῦ μορφήν ὡς νῆμα τῆς στάθμης (βαρίδιον) ἀπειροί. Μικρὸν βάρος ἐξαρτώμενον διὰ νῆματος καὶ ἀφιέμενον ἐλευθερονεῖ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπενέργειαν τῆς βαρύτητος ἀποτελεῖ αὐτή. Ἐάν τὸ ἐκτοπίσωμεν ὀλίγον τῆς θέσεώς του ἀρχεται, ὡς οὐδὲς ἄγνοεῖ, τελοῦν ἀναπάλασι δλονὲν μικροτέρως καθισταμένης, ἕως οὐ ἐπαναλάβῃ πάλιν τὴν προτέραν θέσιν τῆς ἡμερίας του.

Αἱ ἀναλιکنήσεις αὗται ἀποτελοῦσι τὴν δλὴν τοῦ ὄργανου ζήαν, διεπόμεναι ὑπὸ νόμων γνωστῶν καὶ διὰ μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν ἀποδεικνυμένων, σχετίζονται πρὸς πλείστα αἰτία· δυνάμει ἐπομένως γνωρίζοντες τινὰ ἐξ αὐτῶν νὰ εὐρίσκωμεν τὰ ἄλλα διὰ τοῦ οὐδέποτε ἀπᾶλλοντος μαθηματικοῦ ὑπολογισμοῦ. — Εὐρέθη λοιπὸν, ὅτι αἱ ἀναλιکنήσεις αὗται ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς ἐπενεργείας τῆς βαρύτητος καὶ διὲν ὁ χρόνος, καθ' ὃν τελεῖται μία τοιαύτη ἀναλικήν, εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος τῆς δυνάμεως ταύτης. Ἐκ τούτου ἐπεταί, ὅτι ὅσον πλησιάζομεν πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιταχύνονται αἱ ἀναλικήνεις αὐξήσεις τῆς ἐλακτικῆς τῆς γῆς δυνάμεως, ὅσον δὲ ἀπομακρυνόμεθα, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιβραδύνονται. Ἐκ τοῦ ποσοῦ δὲ τῆς ἐπιταχύνσεως ἢ ἐπιβραδύνσεως δυνάμεθα νὰ εὐρίσκωμεν τὸ ποσοῦν τῆς αὐξήσεως ἢ ἐλαττώσεως τῆς ἀπὸ τοῦ κέντρον τῆς γῆς ἀποστάσεως τοῦ ἐκκρεμοῦς.

Μεταφερομένου λοιπὸν τοῦ ὄργανου τούτου εἰς διαφόρους διαδοχικῶς τόπους καὶ ὑπολογισμῶν τῆς ἀπὸ τοῦ κέντρον τῆς γῆς ἀποστάσεως αὐτῶν, εὐρέθη ὅ,τι ἄνωτέρω εἶπομεν. Ὅμοια ὅμως ἢ τοῦ φαινομένου αἰτία; Καὶ ταύτης ἡ εὐρεσις δὲν εἶναι δύσκολος. Ὁ ἀνατρέξωμεν καὶ τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὸν νόμον τῆς παγκοσμίου ἕλξεως, τὸν αἰώνιον νόμον, τὸν ὑπὸ τοῦ μεγαλοφύτου Νεύτωνος ἀνευρεθέντα.

Ἄν ἡ Γῆ περιβάλλετο καθ' ὅλοκληρίαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης οὐδαμοῦ δ' ἐξείχον ταύτης στερεά, ἡπειροὶ καὶ νῆσοι, βεβαίως ἢ θάλασσα θὰ εἶχεν ἀκριβῶς τὸ ἐλλειψοειδὲς τοῦ πλανήτου ἡμῶν σχῆμα. Δὲν ἔχει ὅμως οὕτω. Πολλοῦ ὄγκου χέρσου πελώριοι, εἰσὶν εἰσχιζόντες τὸν ὕδατινον τῆς γῆς μανδύαν ἀνεξέρχονται τῶν κύματων τοῦ ὠκεανοῦ ἀποτελοῦντες τὰς ἡπείρους καὶ νήσους. Τὶ ἐνεκα τούτου συμβαίνει; Ἡ στερεὰ ἔλκει τὸ ὕδωρ καὶ τούτο πάλιν τὴν στερεὰν ἄλλ' ἢ πρώτη ἔλκει τὸ δεύτερον δύο καὶ ἡμίσειον φορές ἰσχυρότερον, ὡς οὐσα κατὰ δύο καὶ ἡμίσειον φορές πυκνότερα αὐτοῦ ἢ ἕλξει εἰναι, ὡς γνωστὸν, ἀνάλογος τῆς πυκνότητος τῶν σωμάτων, τοῦ ποσοῦ τῆς ἐν αὐτοῖς ὕλης, τῆς μάζης αὐτῶν. Τούτου οὕτως ἔχοντες, ἀναγκάζεται ἢ θάλασσα νὰ ἐξαρθῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς στερεᾶς καὶ νὰ προσκολληθῇ ἐπ' αὐτῆς ὡς κύμα πελώριον τὸ καλούμενον καὶ πειρατικὸν κύμα. Εὐνόητον εἶναι ὅτι τὸ ὕψος τοῦ κύματος τούτου δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ πανταχοῦ τῆς γῆς ἄλλ' ὅτι ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὄγκου αὐτῆς· εἶναι δηλαδὴ μείζον μὲν ὅπου ὄρη ὑψηλά καὶ ὄγκωδη, ἕλασσον δὲ ὅπου ἡ χέρσου-ἡρῆμα ἐκ τῶν κυμάτων ἀναδύει. Οὕτω π. χ. παρὰ μὲν τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀμαζόνου, τὸ ὕψος τοῦτο εἶναι 570 μέτρων, παρὰ τὰ τῆς Βεγγάλης 450 καὶ παρὰ τὰς τοῦ Ἰνδίου μόνον 120. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὕψισταται διαφορά μεταξὺ τοῦ ἐπιπέδου δύο θαλασσῶν συγκοινωνουσῶν ἢ μὴ. Οὕτω ὁ Οὐμβόλδος εὐρεν, ὅτι ὁ Βίρηνικὸς ὠκεανὸς εἰς τὸν Ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ κείται ὑψηλότερον τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὡσαύτως ὁ Ἀτλαντικὸς παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γερούννα εἶναι κατὰ 72 μέτρα ὑψηλότερος τῆς Μεσογείου καὶ ἡ Βαλτικὴ διαφέρει κατὰ ἑκατοστὸμυριάτα τῆς Γερμανικῆς θαλάσσης.

Οὕτω λοιπὸν ἡ θάλασσα καὶ εἴταν ἀκόμη ἡρεμῇ καὶ δὲν ταρασσεται ὑπὸ τρικυμιῶν καὶ θυελλῶν, πολὺ ἀπέχει τοῦ κανονικοῦ σχήματος, τὸ ὅποιον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἔχουσα.

γαίων, ἐνθα περιπλανῶνται αἱ σκιαί τοῦ Φιγγάλ καὶ τοῦ Ὁσικινοῦ, ἢ νῆσος αὐτὴ παρουσιάζει τούναντιον ἀπὸ τῆς δυτικῆς αὐτῆς πλευρᾶς εὐρέϊαν τοξοειδῆ ἐντομήν, ὅπου κενεῦνται καταβροχθιζόμενα τὰ μεγάλα κύματα τῆς ἀπεναντι θλάσσης. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ κενοῦ τούτου, νησιδριὰ τινὰ ἵτανται ἐπὶ ὑψοῦμένα, ὡς ἀρχαῖαι στήλαι, σημεῖουσαι τὸ ὕψος τοῦ ἐμφανισθέντος ἀνα τοὺς αἰῶνας θάλου. Ἐν τούτων, Στέφφρ καλούμενον, εἴλωσε πρὸ καιροῦ τὴν προσοχὴν τῶν γεωλόγων, ζωγράφων καὶ ποιητῶν. Εἶναι ἡφαιστειώδης ὄγκος 2500 μέτρων διαμέτρου, ἢς ἡ ἐπιφάνεια κλύπεται ὑπὸ λάβας, ἢν οἱ αἰῶνες ἐκάλυψαν διὰ πυκνῆς χλόης, αἱ δὲ αὐταὶ περιβάλλονται ὑπὸ βασιλλίδος λίθου, ἐν ᾧ τὰ φθοροποιὰ κύματα κατέσκαψαν πολυάριθμα σπήλαια, καὶ ὡν τὸ σηματοκώματα πάντων καὶ διὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν διαστάσεών του καὶ τῶν φυσικῶν στολισμῶν του ἐκλήθη ἔκπαλαι σπήλαιον τοῦ Φιγγάλ.

Τούτο παρίστην ἢ ἐναντι εἰκῶν καὶ εἶναι φαινόμενον ἀξιοπεριεργον καὶ θαυμάσιον. Ἐχει πρὸς τὴν θάλασσαν ὀπίτην 22 μέτρων ὕψους, περιστοιχιζομένην δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν αὐτοῦ ὑπὸ συμμετρικῆς σειρᾶς στηλῶν ἐκ βασιλλιτίδος, καὶ σκεπαζομένην, δίκην ἀετώματος, ὑπὸ θολοειδοῦς στεφάνης ἐκ λάβας τριάκοντα περίπου ποδῶν πάχους.

Εἰσερχόμενός τις ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ, νομίζει ὅτι τοιοῦτον οἰκοδόμημα κατεσκευάσται ὑπὸ ἀνθρωπίνης χειρός, καὶ δὴ πεπειραμένος καὶ ἐπιτηδείας, διότι ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ ὅτι, ἐπιστέγασμα τοσοῦτον ἐπιτυχῆς καὶ ἐν τοιαύτῃ μεγαλοπρεπεί συμμετρίας, στήλαι τοσοῦτω κανονικαὶ καὶ ἐπιτηδείως τοποθετημέναι, ἐγεννήθησαν ἀφ' ἑαυτῶν. Τὸ δὲ περιεργον ὅτι δὲν ὁμοιάζει ποσῶς πρὸς τὰ συνήθη χαμηλὰ σπήλαια, καὶ οὐδαμῶς φαίνονται λίθοι ἢ βράχοι ἀνώμαλοι, ἀλλ' ἀπεναντίας πάντες εἰσὶ πρισματικοί, δηλαδὴ ἐντελῶς καὶ συμμετρικῶς, ὡς διὰ χειρός, κατεργασμένοι καὶ τετμημένοι.

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο βαθὺ σπήλαιον δύναται τις κάλλιστα νὰ παραβλῇ πρὸς μεγάλην Γοτθικὴν ἐκκλησιαν ἰσωτερικῶς καὶ ἀπὸ τῆς θύρας μέχρι τοῦ ἱεροῦ περιβάλλομένην ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς κανονικῶν στηλῶν, ἢς ἡ ἀπόδος τοῦ χρόνου κατεσυνέτριψε εἰς διάφορα ὕψη καὶ ἐντελῶς κατεμαύρισε βεβηλὸς χεῖρ καὶ ἡ πυρίτις. Τὸ βῆθος τοῦ σπηλαίου εἶναι περιπεφραγμένον καὶ σκοτεινόν, ὡς πάντων τῶν ναῶν, αἱ δὲ δύο αὐτοῦ πλευραὶ, ἐφ' ὧν στηρίζεται ὁ θόλος συνίστανται ἀπὸ δύο μεγάλους τοίχους ἐντελῶς εὐθείς, ἀποτελουμένους ἐξ ὑψηλῶν πρισματικῶν στηλῶν ἐγγὺς ἀλλήλων τοποθετημένων καὶ μήκους 50 ὡς ἔγγιστα μέτρων. Τὸ δὲ περιεργον καὶ ἀξιοθαύματον πάντων εἶναι ὅτι πᾶσαι αἱ στήλαι μικραὶ καὶ μεγάλαι, τεθρυκυσμέναι καὶ μὴ, ἔχουσι σχήματα πρίσματος ὀκταγώνου, ἑξαγώνου, πενταγώνου, τετραγώνου, ἐντελῶς συμμετρικῶν, καὶ εἰσὶ τοσοῦτω θαυμασίων καὶ ἀρχιτεκτονικῶς προσηρμοσμέναι, ὥστε ἀποθαμβοῦνται τις πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς φυσικῆς καλλονῆς καὶ τελειότητος. Ὁσάκις δὲ ἡ θάλασσα εἶναι ἡσυχος διακρίνει τις κάλλιστα ὑπὸ τὰ ὕδατα τὸν πυθμένα τοῦ σπηλαίου, ὅστις παρουσιάζει θέαν φεαίον μέλανοῦ ἰδάφους, ἀποτελουμένου ἐκ πενταγῶνων τετραγῶνων καὶ ἑξαγῶνων πλακῶν. Ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ θεώμενον τὸ βῆθος τοῦ σπηλαίου, φαίνεται κατὰ πρῶτον σκοτεινόν καὶ δυσδιάκριτον, βαθυκδὸν ἐξοικισμένον τοῦ ὀφθαλ-

ΚΟΡΑ ΠΟΤΤΕΡ

φρικ.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΓΓΑΛ

Ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Σκωτίας καὶ πρὸ τοῦ στομίου τοῦ Λίν-λόχ, ἐκτείνεται ἡ νῆσος Μούλ, ἔχουσα ἐπιφανείαν ἐντελῶς τραχείαν καὶ ρικινῆν. Λίαν ἀνώμαλος ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῆς, σχηματίζουσα πλήρη καὶ σχεδὸν εὐθείαν γραμμὴν κατὰ μῆκος τοῦ στενοῦ πορθμοῦ, ὅστις διαχωρίζει ταύτην ἀπὸ τῶν πεφημισμένων

μου, ὡσεὶ εὐρίσκατο πρὸ τινος μεγαλοπρεποῦς Γοτθικοῦ ναοῦ, ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσωτερικοῦ αὐτοῦ θεωμένης τῆς ἐξόδου, ὡς παρίστην καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκῶν, νομίζει τις ὅτι ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ ναοῦ πλήρης νέας ζωῆς καὶ ἐλπίδος, ἔσθην, ἀφοῦ ἦντλησε πνευματικᾶς καὶ σωματικᾶς δυνάμεις ἐκ τῆς θείας τραπέζης, καλεῖται ν' ἀπολαύσῃ τῶν φυσικῶν δώρων παρὰ τῆς ἐξωτερικῆς φύσεως!

Μεταξὺ τῶν ὑψίστων εἰκῶν, ἢς ἡ φύσις τοῦ κόσμου τούτου προβάλλει εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀνθρώπου, ὑπάρχουσι βεβαίως πολλαὶ ὠραιότεραι, γλυκύτεραι, θαυμαστότεραι, πλὴν οὐχὶ καὶ τόσον γοητευτικαὶ καὶ συγκινητικαὶ, ὡς ἡ παρούσα. Οἱ ἐπισκέπται τοῦ σπηλαίου τούτου, ἐν οἷς καὶ ὁ Βάλτερ Σκῶττ δὲν ὑπελείφθησαν ἀπὸ τοῦ νὰ θαυμάσωσι τὸ ἔργον τοῦτο μετὰ συγκινήσεως καὶ νὰ εἰπῶσιν:

Ἐνταῦθα ἡ φύσις, θέλουσα ν' ἀμαυρώσῃ τοὺς ὑπὸ τῆς χειρός τοῦ ἀνθρώπου ποιηθέντας ναοὺς, ἀνήγειρε καὶ αὐτὴ τοῦτον πρὸς δόξαν τοῦ Πλάστου, καὶ ἀφῆκε τὴν θύραν ἀνοικτὴν τοῖς πᾶσι· τὰ κύματα χρησιμοῦσιν ὡς ὄργανον ἀποδιδόντα ἀρμονικὴν μουσικὴν, ἢ δὲ τοποθεσία αὐτοῦ ἐστὶ ἡμῖν ὑπόδειγμα τῆς ὑψίστης λατρείας, ἢν ὀρείλομεν τῷ Δημιουργῷ τοῦ Παντός».

φ. η.

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ
Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)
(Συνέχεια ἴδε προηγούμεν. φύλλον)

Συνεφανήθη κατ' ἀρχὰς νὰ δέσῃσι πρότερον τὴν στρουθοκαμήλον. Πρὸς τοῦτο τὰ σκηνία, ὧν ὁ Λι εἶχε πάντοτε προμηθεῖαν τινὰ ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐτέθησαν ἐν ἀγχαρείᾳ. Εἶτα, μὲ σύνολόν τι πεδῶν καὶ ἐπιδέσμων ἐδέσμευσαν τοὺς ποδας καὶ τὸ ράμφος τῆς δυστυχοῦς Νταντᾶς, ἥτις ἠδυνάτεται οὕτω ν' ἀποπειραθῇ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν.

Ὁ Κυπριανὸς δὲν ἠρκέσθη εἰς ταῦτα. Ἴνα φεισθῇ τῆς εὐαισθησίας τῆς δεσποινίδος Οὐάτικης, ἠθέλησε νὰ ἐξουδετερώσῃ πᾶν ἄλλος τῆς στρουθοκαμήλου τῆς, περικαλύψας τὴν κεφαλὴν αὐτῆς δι' ἐπιδέσμων διαβρόχου ἐκ χλωροφορίου.

Τούτου γενομένου, ἤρξατο νὰ προβαῖνῃ εἰς τὴν ἐγχείρησιν, μηδὲλως ἀνησυχῶν διὰ τὰ ἐπακόλουθα.

Ἡ Ἄλικη, συγκινημένη ἐκ τῶν προετοιμασιῶν, ὠχρὰ ὡς νεκρὸς, εἶχε καταφύγῃ ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ. Ὁ Κυπριανὸς ἤρξατο περιφέρειν τὴν χεῖρα εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ ζῶου, ἢν καλῶς ἀνύρη τὴν θέσιν τοῦ τριτοστομάχου. Τούτο δὲν ἦτο δύσκολον, διότι ὁ τριτοστόμαχος ἐσχημάτιζεν εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς θωρακικῆς χώρας ὄγκον καταφανῆ, σκληρόν, τραχὺ, ὄνπερ οἱ δάκτυλοι ἡσθάνοντο καλῶς μεταξὺ τῶν περίε ἀπαλῶν σαρκῶν.

Τῇ βοηθειᾷ ἐνὸς κονδυλομαχαιροῦ, τὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ ἐχαράχθη μετὰ προφυλάξεως. Τούτο ἦτο ἀρθρον-καὶ χαλαρόν, ὡς παρὰ τῷ ἰνδιάνῳ, καὶ κεκαλυμμένον διὰ χνοῦ φαιοῦ, ὅστις ἀρίστο εὐχερῶς νὰ ἀποχωρισθῇ. Ἡ τομῆ αὐτῆ δὲν ἀπέδωκε σχεδὸν αἷμα καὶ ἀπεσμήθη ἀπλῶς διὰ βεβρεγμένης ὀθήνης.

Ὁ Κυπριανὸς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν θέαν τῶν δύο ἢ τριῶν σπουδαιοτέρων ἀρτηριῶν καὶ ἐφρόντισε νὰ τὰς ἀποχωρήσῃ διὰ μικρῶν ἀγκυρίδων ἐκ σύρματος, ἄστιας. ἔδωκεν εἰς τὸν Βαρδικ ἵνα κρατῇ. Εἶτα, ἠνέωξεν ἐν πλέγμα λευκόν, μαργαριτωδὲς, ὅπερ ἦνοιγεν εὐρέϊαν κοιλότητα ὑπεράνω τῶν κλειδώσεων καὶ ἤρξατο παρευθὺς νὰ ἐρευνᾷ τὸν στόμαχον τῆς στρουθοκαμήλου.

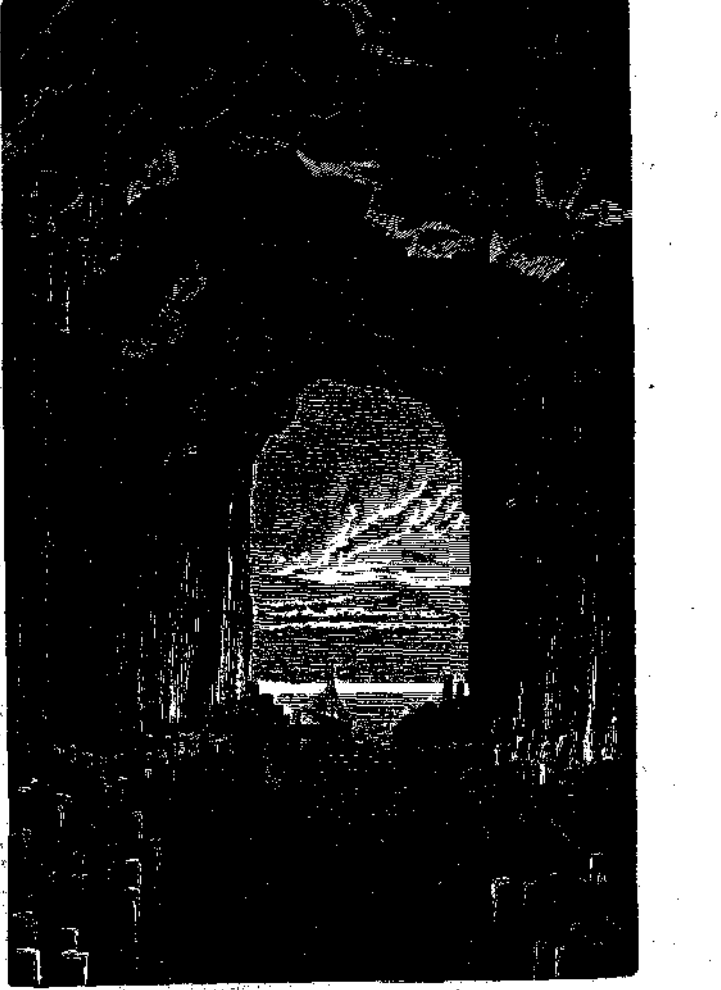
Πρέπει νὰ φαντασθῇ τις στόμαχον πτηνοῦ οἰκοσίου, ἐκατονταπλάσιον κατὰ τὸ μέγεθος, τὸ πάχος, τὸ βάρος, καὶ θὰ λάβῃ ἰδέαν τινὰ ἀρκετὰ ἀκριβῆ περὶ τοῦ τί ὑπῆρχεν ἐν τῷ κοιλώματι ἐκείνῳ.

Ὁ στόμαχος τῆς Νταντᾶς παρουσιάζετο ὡς τις σάκκος μελάγχρους, ἰσχυρῶς ἐξοχλωμένος ἐκ τῶν τροφῶν καὶ τῶν ξένων σωμάτων. Ἄτινα τὸ ἀδηνάγον ζῶον εἶχε καταβροχθίσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ ἴσως καὶ προγενέστερον. Καὶ ἤρκει νὰ ἴδῃ τὸ ὄργανον ἐκεῖνο εὐσαρκόν, ἰσχυρόν, ὑγιές, ἵνα ἐννοήσῃ ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχε κίνδυνος ὅπως τὸ προσβάλλῃ μετ' ἀποφάσεως.

Ὅπισθεὶς διὰ τῆς κνηνητικῆς του μαχαίρας ἦν ὁ Λι εἶχε θέσῃ ὑπὸ τὴν χεῖρα του, ἀφοῦ πρότερον τῷ ἔδωκε τὸ σύρμα, ὁ Κυπριανὸς ἔλαμεν ἐν τῷ ὄγκῳ ἐκείνῳ βθεῖαν ἐντομήν.

Τοῦ σχίσματος ἐπιτευχθέντος, ἦτο εὐκόλον νὰ εἰσέλθῃ τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ βῆθους τοῦ στομάχου.

Αἴφνης ἀνευρέθη καὶ ἀνευρόθη ὁ τίτλος, ὁ τῶσον καταθλίψας τὸν κ. Οὐάτικιν. Ἦτο περιεστραμμένος ἐν εἰδί σφαίρας, κατὰ

Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγγάλ.

τι τεθλασμένως ἀαμφιβόλως, ἀλλ' ἐντελῶς ἀθικτος. «Υπάρχει προσέτι ἕτερον τι πρᾶγμα», εἶπεν ὁ Κυπριανὸς, ὅστις ἐβόθισε καὶ πάλιν τὴν χεῖρά του ἐν τῷ κοιλώματι, ὅθεν ἐξήγαγε τὴν φορὰν ταύτην σφαίραν ἐξ ἐλεφαντόδοντος.

— Ἡ σφαῖρα διὰ τὰς ἐπισκευὰς τῆς δεσποινίδος Οὐάτικης! ἀνέκραξε. Καὶ ὅταν συλλογιζομαι ὅτι εἶναι πέντε τώρα καὶ πλέον μῆνες ἀφ' ὅτου ἡ Νταντᾶ τὴν κατέπιε!... Προφανῶς αὐτὴ δὲν θὰ ἠδυνήθη νὰ διαπεράσῃ τὴν ἰσωτερικὴν ὀπήν.» Ἀφοῦ παρέδωκε τὴν σφαῖραν εἰς τὸν Βαρδικ, ἱπανέλαβε τὰς ἐξερευνησεις του, ὡς εἰς ἀρχαιολόγος θὰ ἐποίηε εἰς τὰ λείψανα Ρωμαϊκοῦ πεδίου.

«Ἐν κρησπὴγιον χαλκοῦ! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος, ἀποκομίζων σχεδὸν πάραυτα ἐν τῶν ἀπλῶν τούτων σκευῶν, συντετριμμένων, πεπιεσμένων, πεπλατυσμένων, ὄξειδιωμένων, ἀλλ' ἐντούτοις εὐδιάγνωστον.

Ἦδη οἱ γέλωτες τοῦ Βαρδικ καὶ τοῦ Λι κατέστησαν τοσοῦτον θορυβώδεις, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ Ἄλικη ἤτις εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ συνειώσῃ καὶ τοὺς ἰδικούς της.

— Νουίσματα!... Ἐν κλειδίον!... ἐν κτένιον κέραι.

τινον! . . . »¹⁾ επανελάμβανεν ο Κυπριανός, εξακολουθῶν τὴν ἀπογραφὴν του.

Αἴφνης, ὠχρίασεν. Οἱ δάκτυλοί του συνήντησαν ἀντικείμενόν τι ἐξαιρετικὸν σχήματος! . . . Ὅχι δὲν ἠδύνατο σχεδὸν νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ ἐκείνου ὅπου ἦτο! . . . Καὶ ἐν τούτοις, δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ εἰς τοιαύτην τύχην!

Τέλος, ἀπέσυρε τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ κοιλώματος καὶ ἀνύψωσε τὸ ἀντικείμενον, ὅπου κατέπληξεν ὄλους. . .

Ἐποῖα κραυγὴ διέφυγε τοῦ στόματος τοῦ Τζῶν Οὐάτκινς! « Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ! . . . »

Ναί! . . . Ὁ περίφημος ἀδάμας ἐπανευρίσκειτο ἄθικτος, μὴδὲν ἀπωλέσας ἐκ τῆς λάμπρας του καὶ ἠκτινοβόλει εἰς τὸ φῶς τοῦ παραθύρου, ὡς τις ἀστερισμός.

Μόνον, πρᾶγμα παράδοξον καὶ ὅπου κατέπληξεν αὐτοστιγμὴ τοὺς μάρτυρας τῆς σκηνῆς—εἶχεν ἀλλάξῃ χρῶμα.

Ἐκ μελανοῦ, ὡς ἦτο ἄλλοτε, ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ εἶχεν καταστῆ ἐρυθροῦς—ερυθροῦ χρώματος θελκτικοῦ, ὅπου ἐπηύζονεν ἐτι, ἂν ἦτο τοῦτο δυνατόν, τὴν διαύγειαν καὶ τὴν λαμπρότητα του.

« Δὲν νομίζετε ὅτι τοῦτο ἠλλάττωσε τὴν ἀξίαν του; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Οὐάτκινς, ἀμα ἠδυνήθη νὰ ὀμιλήσῃ, διότι ἡ ἐκπληξὴ καὶ ἡ χαρὰ εἶχον κατ' ἀρχὰς διακόψῃ τὴν ἀναπνοήν.

— Οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον! ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός. Τοῦτο ἀπ' ἐναντίας, εἶνε περιεργότατον, καὶ κατατάσσει τὸν λίθον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν τὴν τόσῃ σπανίαν τῶν ἀχμαλιεόντων ἀδάμαντων! . . . » Ἐξ ἄπαντος φαίνεται ὅτι δὲν κάμνει ψῆχος εἰς τὸν στόμαχον τῆς Νταντᾶς, ἔπειτα ὑπόκειται αὐτὸς συνήθως εἰς αἰφνιδίαν παραλλαγὰς θερμοκρασίας, ὡστε ἀναγκαστικῶς ἐπέρχονται αἱ μεταβολαὶ αὐτῶν χρώματος τῶν κεχρωματισμένων ἀδάμαντων, αἵτινες καὶ ἐσημειώθησαν ἀρκοῦντως συχὰ εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἐταιρείας!

— Αἰ! . . . Δόξα τῷ Θεῷ, ἰδοὺ ἐπανυρέθη, χρυσό μου! επανελάμβανεν ὁ κ. Οὐάτκινς, σφίγγων τὸν ἀδάμαντα ἐν τῇ χεῖρὶ, ὡς ἵνα βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ὠνευρέετο. Μοῦ ἐπροξένησες τόσας μερίμνας ἕνεκα τῆς ἐξαφανισέως σου, ἀγνώμων ἀστὴρ, ὡστε νὰ μὴ ἀφήσω σὲ πλέον ποτὲ νὰ φύγῃς! »

Καὶ τὸν ἀνύψου πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τὸν ἐθώπευε διὰ τοῦ βλέμματός του καὶ ἐφαίνετο ἔτοιμος νὰ τὸν καταβροχθίσῃ, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Νταντᾶς!

Ἐν τούτοις, ὁ Κυπριανός, διατάξας τὴν Βαρδὶκ νὰ τῷ δώσῃ βελόνην μὲ χονδρὴν κλωστήν, ἔραψε μετὰ προσοχῆς τὸν στόμαχον τῆς στρουθοκαμήλου. Εἶτα, ἀφοῦ ἐπανέκλεισε διὰ τῆς συρραφῆς τὸν ταμῆντα λαυμόν, τὴν ἀπήλλαξε τῶν δεσμῶν, ἄτινα τὴν εἶχον περιαγάγῃ εἰς ἀδυναμίαν.

Ἡ Νταντᾶ, λίαν ἐξησθενημένη, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐφαίνετο ποσὸς διατεθειμένη ὅπως φύγῃ.

— Λέγετε νὰ ἀναλάβῃ, κύριε Κυπριανέ; ἠρώτησεν ἡ Ἀλίκη, συγκεκριμένη μᾶλλον ἐκ τῶν βασάνων τῆς ἐνοουμένης τῆς ἡ ἐκ τῆς ἀναφανίσσεως τοῦ ἀδάμαντος.

— Πῶς, δεσποινίς Οὐάτκινς, ἂν νομίζω ὅτι θ' ἀναρρώσῃ! ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός. Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἐπιχείρησα τὴν ἐγχείρησιν χωρὶς νὰ ἦμαι βέβαιος περὶ τούτου; . . . Ὅχι! ἐν διαστήματι τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν θὰ φαίνεται ἐκ τῆς ἐγχειρήσεως ταύτης, καὶ δὲν θὰ χρειασθῶσιν ἡ δύο ὧραι διὰ τὴν Νταντᾶν, ἵνα ἔξαναρχίσῃ νὰ ἐφοδιάξῃ καὶ πάλιν τὸν περιεργὸν σάκκον, ὃν πρὸ ὀλίγου ἐκκενώσαμεν! »

Ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τῆς ὑποσχέσεως ταύτης ἡ Ἀλίκη, διηύθυνε πρὸς τὸν νεαρὸν μηχανικὸν βλέμμα εὐγνώμον, ὅπου τὸν ἀντήμειψε δι' ὄλους τοὺς κόπους του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κ. Οὐάτκινς ἐπιτυχῶς νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι ὑπῆρχεν ἀληθῶς καὶ ὅτι εἶχεν εἰς καλὴν κατάστασιν ἀνευρεθῆ ὁ θαυμασιὸς ἀστὴρ, ἐγκατέλιπε τὸ παράθυρον.

« Κύριε Μερὲ, εἶπε διὰ τόνου μεγαλοπρεποῦς καὶ ἡχηροῦ, ἰδοὺ μία μεγάλη ὑπηρεσία ἦν μοι παρήξατε καὶ ἦν δὲν γνωρίζω πῶς θὰ δυνῆθῃ ποτὲ νὰ ἐξαφλήσῃ! »

Ἡ καρδιά τοῦ Κυπριανοῦ ἤρξατο παλλομένη βραδίως.

1) Σωστός Κλήθωνας! Σ. Μ.

Νὰ τὴν ἐξαφλήσῃ! . . . Ἐ, ὁ κ. Οὐάτκινς εἶχεν ἐν ἀπλοῦστατον μέσον! Ἦτο λοιπὸν τόσον δύσκολον νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχασίν του, νὰ τῷ δώσῃ τὴν κόρην του ἣν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἐκείνον, ὅστις θὰ ἐπανεφέρει τὸν Μεσημβρινὸν Ἀστὴρα! Καὶ ἀληθῶς, δὲν ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τὸν ἐπανεφέρεν ἐκ τοῦ βράθους τοῦ Τρανσβάαλ;

Ἰδοὺ τί διελογίζετο, ἀλλ' ἦτο λίαν ὑπερήφανος, ἵνα μὴ ἐκφράσῃ τὴν σκέψιν ταύτην ὑψηλῇ τῇ φωνῇ: ἐπίστευε δὲ σχεδὸν θετικῶς, ἄλλως τε, ὅτι αὐτὴ θὰ ἐγεννᾶτο ἐπίσης καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ γαιοκτήμονος.

Ἐν τούτοις, ὁ Τζῶν Οὐάτκινς οὐδὲν εἶπε περὶ τούτου καὶ ἀφοῦ ἔνευσεν εἰς τὴν κόρην του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐγκατέλιπε τὴν καλύβην καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἶκμά του.

Εὐνόητον ὅτι μετὰ τινος στιγμῆς ὁ Ματακὶτ ἀνελάμβανε τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀλλὰ ὀλίγου ἐδέησεν, ὅπως ὁ ταλαίπωρος πληρώσῃ διὰ τῆς ζωῆς του τὰς λαίμαργίας τῆς Νταντᾶς, καὶ, πρᾶγματι, τὴν ἐγλύτωσεν εὐθηνά!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ (1) (Σκαλάθυρμα)

Ἐπιτέ μοι εἰλικρινῶς. Ἐφαντάσθητε ποτὲ γυναῖκα μὲ γλῶσσαν ἀπρακτοῦσαν; Μακάριος—ἂν ὑπάρχῃ—ὁ φαντασθεὶς, ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία . . . τῆς αὐταπάτης καὶ μωροπιστίας. Ἐγὼ τοῦλάχιστον—μετὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἀναγνωστῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀναγνωστριάδων μου—τοῦτο θεωρῶ ὡς τὸ δὸν—καὶ τελευταῖον—θαῦμα, πάντων τῶν θαυμάτων τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Μεγαλόφωνης θαυμασιώτερον. Διότι οὐδὲν συνεϊθέστερον γυναικός, ἑκατομμυριοῦχος ἢ πλυντριάς, φλυαρούσης ἀδιακόπως.

Ἡ γλῶσσα τῆς γυναίκος! Τί ὠραῖον θέμα, τί ἐκλυσιτικὸν διὰ νὰ γράφῃ τις ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ, ἐν εὐαγγελικῇ ἀναλογίᾳ μὲ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐμπνευσιν! Τί ἀελλῶδες καὶ θυμηρῆς, τί πλαταγῶδες καὶ ποικίλον! Καὶ τί δὲν λέγει αὐτὴ, καὶ τίνα δὲν θέλει! Ἐφημερίς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκδιδομένη. Λονδίνεοι «Καιροί» οἵτινες τὰ ποικιλώτερα θέματα ἀναπτύσσου, τὰς ἐκκεντρικωτέρας ἰδέας ἐκτυλίττουσιν, τὰ ἀφελέστερα αἰσθήματα γελωτοποιοῦσι!

Ταύτην ἐπὶ στιγμὴν ὑμνήσωμεν!

Εἰπέτε μοι εἰλικρινῶς. Ἐφαντάσθητε ποτὲ γυναῖκα μὲ γλῶσσαν ἀπρακτοῦσαν; Μακάριος—ἂν ὑπάρχῃ—ὁ φαντασθεὶς, ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία . . . τῆς αὐταπάτης καὶ μωροπιστίας. Ἐγὼ τοῦλάχιστον—μετὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἀναγνωστῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀναγνωστριάδων μου—τοῦτο θεωρῶ ὡς τὸ δὸν—καὶ τελευταῖον—θαῦμα, πάντων τῶν θαυμάτων τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Μεγαλόφωνης θαυμασιώτερον. Διότι οὐδὲν συνεϊθέστερον γυναικός, ἑκατομμυριοῦχος ἢ πλυντριάς, φλυαρούσης ἀδιακόπως.

Ἡ γλῶσσα τῆς γυναίκος! Τί ὠραῖον θέμα, τί ἐκλυσιτικὸν διὰ νὰ γράφῃ τις ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ, ἐν εὐαγγελικῇ ἀναλογίᾳ μὲ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐμπνευσιν! Τί ἀελλῶδες καὶ θυμηρῆς, τί πλαταγῶδες καὶ ποικίλον! Καὶ τί δὲν λέγει αὐτὴ, καὶ τίνα δὲν θέλει! Ἐφημερίς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκδιδομένη. Λονδίνεοι «Καιροί» οἵτινες τὰ ποικιλώτερα θέματα ἀναπτύσσου, τὰς ἐκκεντρικωτέρας ἰδέας ἐκτυλίττουσιν, τὰ ἀφελέστερα αἰσθήματα γελωτοποιοῦσι!

Ταύτην ἐπὶ στιγμὴν ὑμνήσωμεν!

Εἰπέτε μοι εἰλικρινῶς. Ἐφαντάσθητε ποτὲ γυναῖκα μὲ γλῶσσαν ἀπρακτοῦσαν; Μακάριος—ἂν ὑπάρχῃ—ὁ φαντασθεὶς, ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία . . . τῆς αὐταπάτης καὶ μωροπιστίας. Ἐγὼ τοῦλάχιστον—μετὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἀναγνωστῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀναγνωστριάδων μου—τοῦτο θεωρῶ ὡς τὸ δὸν—καὶ τελευταῖον—θαῦμα, πάντων τῶν θαυμάτων τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Μεγαλόφωνης θαυμασιώτερον. Διότι οὐδὲν συνεϊθέστερον γυναικός, ἑκατομμυριοῦχος ἢ πλυντριάς, φλυαρούσης ἀδιακόπως.

Ἡ γλῶσσα τῆς γυναίκος! Τί ὠραῖον θέμα, τί ἐκλυσιτικὸν διὰ νὰ γράφῃ τις ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ, ἐν εὐαγγελικῇ ἀναλογίᾳ μὲ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐμπνευσιν! Τί ἀελλῶδες καὶ θυμηρῆς, τί πλαταγῶδες καὶ ποικίλον! Καὶ τί δὲν λέγει αὐτὴ, καὶ τίνα δὲν θέλει! Ἐφημερίς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκδιδομένη. Λονδίνεοι «Καιροί» οἵτινες τὰ ποικιλώτερα θέματα ἀναπτύσσου, τὰς ἐκκεντρικωτέρας ἰδέας ἐκτυλίττουσιν, τὰ ἀφελέστερα αἰσθήματα γελωτοποιοῦσι!

Ταύτην ἐπὶ στιγμὴν ὑμνήσωμεν!

Εἰπέτε μοι εἰλικρινῶς. Ἐφαντάσθητε ποτὲ γυναῖκα μὲ γλῶσσαν ἀπρακτοῦσαν; Μακάριος—ἂν ὑπάρχῃ—ὁ φαντασθεὶς, ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία . . . τῆς αὐταπάτης καὶ μωροπιστίας. Ἐγὼ τοῦλάχιστον—μετὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἀναγνωστῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀναγνωστριάδων μου—τοῦτο θεωρῶ ὡς τὸ δὸν—καὶ τελευταῖον—θαῦμα, πάντων τῶν θαυμάτων τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Μεγαλόφωνης θαυμασιώτερον. Διότι οὐδὲν συνεϊθέστερον γυναικός, ἑκατομμυριοῦχος ἢ πλυντριάς, φλυαρούσης ἀδιακόπως.

Ἡ γλῶσσα τῆς γυναίκος! Τί ὠραῖον θέμα, τί ἐκλυσιτικὸν διὰ νὰ γράφῃ τις ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ, ἐν εὐαγγελικῇ ἀναλογίᾳ μὲ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐμπνευσιν! Τί ἀελλῶδες καὶ θυμηρῆς, τί πλαταγῶδες καὶ ποικίλον! Καὶ τί δὲν λέγει αὐτὴ, καὶ τίνα δὲν θέλει! Ἐφημερίς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκδιδομένη. Λονδίνεοι «Καιροί» οἵτινες τὰ ποικιλώτερα θέματα ἀναπτύσσου, τὰς ἐκκεντρικωτέρας ἰδέας ἐκτυλίττουσιν, τὰ ἀφελέστερα αἰσθήματα γελωτοποιοῦσι!

Ταύτην ἐπὶ στιγμὴν ὑμνήσωμεν!

Εἰπέτε μοι εἰλικρινῶς. Ἐφαντάσθητε ποτὲ γυναῖκα μὲ γλῶσσαν ἀπρακτοῦσαν; Μακάριος—ἂν ὑπάρχῃ—ὁ φαντασθεὶς, ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία . . . τῆς αὐταπάτης καὶ μωροπιστίας. Ἐγὼ τοῦλάχιστον—μετὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἀναγνωστῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀναγνωστριάδων μου—τοῦτο θεωρῶ ὡς τὸ δὸν—καὶ τελευταῖον—θαῦμα, πάντων τῶν θαυμάτων τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Μεγαλόφωνης θαυμασιώτερον. Διότι οὐδὲν συνεϊθέστερον γυναικός, ἑκατομμυριοῦχος ἢ πλυντριάς, φλυαρούσης ἀδιακόπως.

1) Ἀπόσπασμα μελέτης.

Προσθέτω κ' ἐγὼ τὴν ἀνευ ἀπαντήσεως, ὡς εὐκόλως ἐνοουμένης, ἐρώτησιν:

Γυναῖκα χωρὶς γλῶσσα;

Ἄδύνατον! οὐ μὲ πείσθητε, κἂν μὲ πείσθητε, ἀγαπηταὶ κυρία. Ἡ πεῖρά μου εἶνε ἀρκετὰ πολυτίμος, ὡστε νὰ ἐξακολουθῶ ἀκινδύνως νὰ ἔχω τὸ φρόνημά μου.

Ὁ αὐτὸς λαὸς εἶχε προσέτι καὶ τὸ ἐξῆς ἐν εἰδῇ αἰνίγματος, καὶ τοι ἄφ' ἐαυτῆς ἐνοουμένης τῆς λύσεως:

Τρέχει πάντα τρέχει
καὶ ποτὲ δὲν σταματᾷ.

Νεώτεροί τινες Οιδίποδες ὡς λύσιν ἐνοουοῦσι τὸν ρόον, ἀλλ' ἐγὼ, ὡς εἰδικώτερος γνώστης, θεωρῶ αὐτοὺς οἰκτρῶς ἀπατημένους, καθότι τὸ γέρας τῆς νίκης διεκδικεῖ, ἕνεκα πολλῶν καὶ ἀπειρῶν λόγων, ἡ γυναικεῖα γλῶσσα.

Ἀεροβατεῖ ὁ νοῦς διασαλευόμενος καὶ σκοτιζέται εἰς πολυπλόκου τῆς μηχανικῆς καὶ τῶν μαθηματικῶν συνδυασμούς ἐκείνων, οἵτινες τὴν ἀθανασίαν ἐπιζητοῦσι διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ἀεικινήτου—ὅπου κατήντησε τὸ ἀσφαλέςτερον εἰσιτήριον εἰσόδου εἰς Φρενοκομεία—καὶ δὲν ἀνακηρύττουσιν, ὡς τοιοῦτον, τὴν ἀεικινήτων γλῶσσαν τῆς γυναίκος! . . . Τί ἀνόητοι αὐτοὶ οἱ κύριοι μαθηματικοί, μὲ τὰ τετραγωνικὰ κεφάλαια τῶν!

Κάποιος ὁμόφρων φίλος μοὶ ἔλεγε πρό τινας:

«Σιγῶσας γυναῖκας μόνον ἐν τῷ Νεκροταφίῳ θὰ εὔρησῃ, ἢ ἀκριβέστερον, μόνον ὑπὸ τὴν βαρεῖαν πλάκα τοῦ τάφου. Ἐκεῖ θάπτονται καὶ . . . σιγῶσιν.» Ἄς μοι ἐπιτρέψῃ νὰ φανῶ κατὰ τι ἐπιφυλακτικώτερος. Δὲν εἶνε δικαίον νομίζω νὰ καταδικάσωμεν συλλήθδην καὶ ἀστόργως πᾶσας τὰς ζωῶσας κυρίας. Πιθανὸν νὰ ὑπάρχωσι καὶ δύο ἔστω ἐξαιρέσεις, ἔρημοι παλλῶν λόγων ἐν τῇ πυκνοτάτῃ ὄψει τῆς λαλιᾶς καὶ καταλαλιᾶς—τὸ ἐν συνείπειᾳ ἀφρευκτοῦ τοῦ ἑτέρου—καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐντίμους, ἀλλ' ἀγνώστους μοὶ ἐξαιρέσεις, ὡς ἐλάχιστον δείγμα εἰλικρινοῦς ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ παρέχω. . . . τὴν παρούσαν διατριβήν.

Πόσον, δικαίως ἄλλως, θαυμάζομεν τὴν γυναῖκα διὰ τὰ τόσα κοινὰ καὶ ἐπικτητὰ—τὰ δεύτερα δὲ ἀναπληροῦσι ὑπὲρ τὸ δέον πολλὰκις τὰ πρῶτα—θέληττα, ἄτινα τὴν περιουσιοῦσι καὶ τὴν ἀναδεικνύουσιν! Ἀλλ' ἡ γλῶσσα καταστρέφει τὴν ὅλην εἰκόνα. Ἀνοίγετε τὰ χεῖλη ἵνα τῇ ἐγκωμιάσθητε τοὺς ὠραίους καὶ ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς, τὴν πλουσίαν κόμην! ἄλλ' ἂμα φθῆσθε εἰς τὰ δεινῶς ἀλληλομαχόμενα χεῖλη, πῶς θὰ παρακάμψητε τὸ ἀνεμῶδες ἀκρωτήριο; Λησμονεῖτε ὅτι ὁ περὶ γυναικῶν διαλεγόμενος ἥρμας περὶ φλυαρίας διαλέγεται; Μήτηρ γὰρ τῶν γυναικῶν ἡ φλυαρία!

Ἐκ τῆς γλώσσης αὐτῆς πᾶν ἀπορρεῖ κακόν. Ἀφαιρέσατέ την καὶ θὰ ἴδητε ἂν δὲν εἶνε ἄγγελος φύλαξ. . . . τῆς ἡσυχίας σας! Ὡ, αὐτὸ—τὸ αἰωνίως ὕγρον παληοπάπουτσον! (Ἀνοικεῖος ἡ φράσις, ἀλλὰ παραδεδομένη ὑπὸ τοῦ λαοῦ, οὕτως ἀποκαλοῦντο αὐτὴν). Αὐτὸ, ὡς τις κακὸς δαίμων, ἐκμηδενίζει ὄλας τὰς τυχὸν ἀρετὰς τῆς. Ἀνίσχυρον καθίσταται τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων τῆς καὶ ἐπεα σπινθηρίζοντα ἐκρέουσιν ἡχηρῶς. Ἡ γλῶσσα εἰς τὴν γυναῖκα εἶνε ὅ,τι ἡ κόμη εἰς τὸν Σαμφῶνα. Ἐκμηδενίζεται, ταπεινοῦται, ἀπόλλυται ἂν δὲν τιθεταὶ ὑπὸ ἀτμῶν δυνάμεως 1,000 ἵππων. . . . Ἀραβικῶν.

Ἄλλ' ἂς παρακολουθῶμεν αὐτὴν περιοδεύουσαν. Βιάσθωμεν παρακινούμενοι ἀπὸ τὸ εὐπετὲς βᾶδισμά της καὶ τὸ λοξὸν βλέμμα της εἰς ἐν τῶν ἐμπορικῶν τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, ὁδοῦ κατ' ἐξοχὴν γυναικείας. Ὡ, μάρτυρες ἐμποροῦπάλληλοι! Πῶς νὰ μὴ θαυμάσω τὴν ἀνεξάντλητον ὑπομονὴν σας καὶ τὰ μακροθύμα ὧτα σας! Δόξα ὑμῖν καὶ τιμὴ, ὅτι εἰς ὑμᾶς προφρόνως ἀνοίγησαν αἱ τοῦ Παραδείσου πύλαι, διότι καὶ ἂν

ἔχετε ἀμαρτίας τινὰς ἐκ τοῦ λοιποῦ βίου, τὰς ἐξαγνίζετε ἀρκούντως διὰ τοῦ φοβεροῦ μαρτυρίου σας. Καὶ τί δὲν σὰς λέγουν αὐταὶ αἱ κυρίαί, καὶ διατί δὲν ὀμλοῦν! Περὶ ὄλων ἐρωτῶσι ὄλα τὰ ψαῦδον, τὰ παρατηροῦν, τὰ περιστρέφουσι. Καὶ διὰ ν' ἀγοράσῃν τι, ἀρχίζουσι τὰ ἀπαραίτητα παζάρια καὶ κατηγοροῦσιν, εἰσαγγεῖλαι αὐτοχειροτόνητοι, δι' ἐπιχειρημάτων ἀπειρῶν τὴν κακὴν καὶ πρόστυχον τοῦ ὑφάσματος ποιότητα, ὅπου ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον ἀγοράζουσι. . .

Τὸ λάμβάνουν ἐπὶ τέλους ὑπὸ μάλης καὶ ἀνέρχονται εἰς τὴν μοδίταν, εἰς τὴν φωλεάν ἐκείνην τῶν ἀηδονῶν, ἄτινα καλοῦνται ράπτρια. Αὐταὶ πλέον ἐν τῷ δικαίῳ τῶν κόβου καὶ ράβου. . . Ἐκάστη βελονία καὶ μίκα φράσις. Ἐκάστη κίνησις καὶ βέλαιος λέξιον. Παρατηρήσεις περὶ τῆς ποιότητος καὶ γούστου περὶ τοῦ ὑφάσματος, περὶ τῆς ἐργασίας τῆς πλυσίον, τῶν πελατιδῶν τῆς κυρίας, τοῦ πέλους τῶν καὶ παντὸς ὅ,τι ἀπαρτίζει ἕνα γυναικεῖον πτολισμὸν—εἰσι τόσα πολλὰ, ὡστε μόνον περιληπτικῶς δύναται τις νὰ ὀμιλῇ περὶ αὐτῶν—περὶ τῶν μικρῶν τέλος καὶ σκανδαλωδῶν ἐνίοτε ἐπισηδῶν κατὰ τὴν ἐσπερινὴν ἐξοδὸν τῶν ἐκ τοῦ καταστήματος καί. . .

Εἰσδύσωμεν εἰς ἐν σχολεῖον, θηλέων πάντοτε. Τί φωνή, τί κακὸ, τί ἀλαλαγμός, τί κωκεῖον, τί ἀντάρα! Εἶμαι βίαιος ὅτι τὸ πρῶτον ἐρώτημα, ὅπου θ' ἀπευθύνετε εἶνε: Μήπως εἰσήλασαν εἰς Ἀθήνας οἱ Βάνδαλοι, μὴ οἱ. . . Ἀπὸ τοῦ μικροτέρου τοῦ αἰωνίως περιστρεφόμενου, μέχρι τοῦ πλείον ἀνεπτυγμένου—τὸ σῶμα, διότι περὶ τοῦ πνεύματος πρέπει πολὺ ν' ἀμφιβάλλωμεν—κορασίον, ὄλα οἰοεὶ ἐκ συστάσεως, ἵνα μεταχειρισθῶ καὶ ἕνα ἐπὶ τέλους ὄρον τῆς ἐπιστήμης μου, δαιμονιάσῃ, ρητορεύουσιν. Ἡ διδασκαλίσα—γυνὴ καὶ αὐτὴ—προσπαθεῖ δι' ἀλλεπαλλήλων λόγων νὰ ἐπιβλήῃ σχετικὴν σιγὴν εἰς τὰς ταυνογλώσσους Κορῶνας, αἵτινες πανηγυρίζουσι τὸ διάλειμμα. Ἀλλὰ ποῦ! Δύναται τὸν ὀρηκτικὸν χειμαρρὸν μίκα βέργα ν' ἀνακόψῃ;

(Ἔσται τὸ τέλος) Δεκ.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ ἡμέτερος φίλος καὶ συνδρομητὴς κ. Βρασκίνος ἐν Παρισίοις ἐμπορευόμενος, ἀπέστειλε ἡμῖν φάκελλον, ὅστις διήνευσε τὸν γύρον τοῦ κόσμου ἐν 79 ἡμέραις. Ἀπεστάλη ἐκ Παρισίων διὰ μέσου Χάβρης καὶ Νέας Ἰόρκης κατ' εὐθείαν εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον, διότι αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι δὲν ἀποδέχονται τὴν κυκλοφορίαν τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν διὰ τῆς ἐαυτῶν χώρας, ὡς συνέθη καὶ διὰ τὸν ἡμέτερον φάκελλον κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος. Ἐφερε γραμματοσήμονον 25 ἑκατοστῶν, ἐρρίθη εἰς τὸ γραμματοκωβῆτιον τῶν Παρισίων τῇ 5 Ἰουνίου, καὶ κατὰ τὴν σφραγίδα αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐξεκίνησεν ἐκεῖθεν περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ταύτης. Εἰς Νέαν Ἰόρκην ἀφίκετο τῇ 14 Ἰουνίου τοῦ ἰδίου μηνός. Ὁ ἐν ἁγίῳ Φραγκίσκῳ ταχυδρ. ἐπιστάτης πρότερον εἰδοποιηθεὶς διηύθυνε τὸν φάκελλον εἰς Σιγγαπόρην, ὅπου ἀφίκετο τῇ 28 Ἰουλίου, ἐπομένου μηνός. Ὁ δὲ τῆς Σιγγαπόρης ὁμοίως γῶσιν τοῦτο ἔχων, ἐκ τῶν προτέρων, ἀπέστειλε τὴν ἐπιστολὴν εἰς Μοδάνην, ἐν ἣ ἐτίθη ἡ σφραγὶς τῆς 22 Αὐγούστου. Ἐκ Μοδάνης τέλος ἡ ἐπιστολὴ διηυθύνθη εἰς Περσίους, ὅπου ἀφίκετο τῇ 23 Αὐγούστου καὶ παρεδόθη τῷ ἀποδέκτη αὐτῆς καὶ ἡμέτερῳ φίλῳ, ἀκριβῶς τῇ μεσημβρίᾳ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἦτοι τῇ αὐτῇ περιπῶ ὥρα, καθ' ἣν παρὰ τούτου πρὸ ἐβδομήκοντα ἐννέα ἡμερῶν εἶχε παραδοθῆ πρὸς ἀποστολὴν ἀπὸ Παρισίων εἰς Παρισίους, διὰ μέσου Νέας Ἰόρκης,

σκοπού, και πληροφορήσει τους ήμετέρους αναγνώστας τον τρόπον και τὸ απαιτηθώσιμον χρονικὸν διάστημα διὰ τὸν γύρον τοῦ κόσμου μίᾳ ἐπιστολῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀποστελλομένης και διαφευγούσης τὸν κίνδυνον τῆς ἐκ Νέας Ὑόρκης ἐπιτυχίας της.

Φ. Π.

ΕΙΣ ΦΙΔΟΝ

Τῆς Ἀττικῆς τὸν οὐρανὸν λοιπὸν θὰ λησμονήσης; δὲν θ' ἀτενίσης ἐνδακρυς εἰς τὸ γλαυκὸν του δῶμα ὅταν ὀδύνην ἀρρητὸν ἀποκαλύπτῃ τ' ὄμμα, εἰς τοὺς γλυκεῖς ἀστέρας του ποτὲ δὲν θ' ἀτενίσης;

++

Και εἰς τὴν ξένην ἄφιλος θὰ φέυγῃ ἡ ζωὴ σου καθὼς ἀκτὶς ἐκλάμπουσα εἰς σκότη τεθαμμένη, σύρει μακρὰν τὸν βίον σου ἢ πλάνος εἰμαρμένη και τοῦ παρόντος δὲν πονεῖ τὸ κάλλος ἢ ψυχὴ σου;

++

Εἰς ποῖον κόσμον ἄρα γε ὁ νοῦς σου διαμένει ἢ ποῖα εἰς τὸ ἀγνωστὸν σὲ θέλγει εὐτυχία και πάλαι πόθων ἐμπλεως και στόνων ἢ καρδία εἰς τῶν ἐλπίδων της σκιρτῆ τὴν τέφραν τεθαμμένη;

++

Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, ἀμιγῆς ἢ εὐτυχία θάλλει κ' ἐκεῖ ἀπλοῦται οὐρανὸς μεστὸς ἡδυπαθείας και εἶναι πλήρης, ὡς ἐδῶ, ἢ καλλονὴ μαγείας τὴν φύσιν ζῶσαν και ἐκεῖ ἢ χάρις περιβάλλει.

++

Καλλίτερον ὁ βίος σου εἰς ξένην γῆν ν' ἀνθίσῃ και ἂν ἐδῶ ὁ οὐρανὸς μὲ καλλονὴν κοσμηταὶ ἀλλὰ πρὸς μέγα αἰσθητὰ τὸν χλευασμὸν δωρεῖται και...πίπτει ὅστις τὴν ἀγνὴν μορφήν του ἀγαπήσει.

++

Τί ἂν πρῶτα θελκτικὴ τὸν οὐρανὸν χρυσώνει ἂν εἰς σταγόνας λούεται μεμυρωμένης δρόσου ὅταν προσδλέπει ἐνδακρυς αὐτὴν ὁ ὀφθαλμὸς σου; ὅταν εἰς ἄσμα ἀπαντοῦν οἱ στεναγμοὶ σου μόνοι;

++

Γυμνὴ ἑταῖρα ἢ ζωὴ ὑπὸ τὴν ἕλην πλέον ἰσως ἀπώτερον φαῖδρά, ἐρῶσα σὲ προσμένει και διανοίγει εὐθυμὸς τὸ μέλλον εἰμαρμένην ἐκεῖ θὰ ζήσης εὐτυχίης, ἐδῶ θὰ ζήσης κλαίων.

Ἀ θ ῆ ν α :

Τ. Μωραΐτινης

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

101. Αἰνίγμα.

Τὸ πρῶτον μου ἢ μηχανὴ
κινουμένη τὸ γεννᾷ
συνθλώσα τὸ παρὶ.
Μὲ τὸ ἕτερον ἀρχινᾷ
ἢ κάθε γραμματικῆ,
τὸ ὄλον μου δ' οἰκεῖ,
ὅπου ἄνθη θάλλουν, φέλλια.
Εἶπα τόσα δὲν ἀρκεῖ;
ἔλα! πῆς μου, μίλα!

102. Λογόγραφος.

Π Π Π Π ἀθῶοι νέκον Εὔα ἄκρα αἴνου ἐφ' ὧν οὔ.

103. Ἐρωτήσεις.

- 1) Ποῖα ἐπαρχία εἶνε κατὰ τὸ ὄνομα μόνον μεγίστη;
- 2) Ποῖος ἰχθὺς εἶνε ὁ στρογγυλότατος πάντων;

- 3) Πότε δὲν τρώγομεν μεγάλα ροδάκιννα;
- 4) Ποῖον ἰχθὺν δυνάμεθα τὰ φέρομεν ἐπὶ τοῦ στήθους μας;

Ἄραβικὸς ἵππος

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ Τῷ 23ῳ ΦΥΛΑΚῶ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

90. Αἰνίγμα. Τὸ πῦρ. Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γ. Μεταξᾶς ἐκ Σύρου, ὁ κ. Γ. Α. Πολίτης ἐκ Σύρου και ὁ κ. Νικ. Ἀνδρούτσος ἐξ Ἀθηνῶν.

91. Αἰνίγμα. Ἄστρος, Ἄστρον. Ἐλυσαν αὐτὸ, ὁ κ. Γ. Μεταξᾶς ἐκ Σύρου, ὁ κ. Γ. Α. Πολίτης ἐκ Σύρου και ὁ Νικ. Ἀνδρούτσος ἐξ Ἀθηνῶν.

92. Αἰνίγμα. Πῦρ—αἰλὸς—πύραυλος. Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γ. Μεταξᾶς ἐκ Σύρου, ὁ κ. Γ. Α. Πολίτης ἐκ Σύρου, ἢ δεσποινίς Ἑλληνική Κ. ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ν. Γεωργατζῆς ἐκ Σύρου, και οἱ κκ. Δ. Πλατσῆς και Α. Ἰατριδῆς ἐξ Ἀθηνῶν.

93. Ἐρωτήσεις. 1) Τὴν ὕδριν. 2) Τὰ γράμματα Α και Χ. (ἄχ!) 3) Ὅταν κόπτωμεν κρόμμου. 4) Κατὰ τρία γράμματα.

Τρία ἐκ τῶν αἰνιγμάτων ἐπιτυχῶς ἔλυσε πρῶτος ὁ κ. Γ. Μεταξᾶς ἐκ Σύρου, ἐπομένως θὰ λάβῃ τὸ σχετικὸν δῶρον.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ".

Γ. Μ. Σῦρον. Περὶ ζητουμένου συγγράμματος σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—Γ. Φ. Σπάρτην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἐπιστολήν μας.—Θ. Χ. Βῶλον. Σᾶς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὴν ἀπὸ 1ης δόριου. Εὐχαριστοῦμεν διὰ προθυμίαν σας.—Ι. Α. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Θὰ ἀπαντήσωμεν ταχυδρομικῶς.—Σ. Χ. Α. Ἀεθινόν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἀποδείξιν μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας.—Γ. Ν. Κ. Λευκωσίαν. Εἰσέτι δὲν ἐλάβομεν χρήματα. Παρακαλοῦμεν νὰ ἔχωμεν αὐτὰ μὲ τὸ προσεχὲς ταχυδρομείον.—Δ. Χ. Σ. Λευκωσίαν. Ἐπιστολή ἐλήφθη θὰ σᾶς γράψωμεν προσεχῶς. Ἀποδείξεις ἀποσταλήσονται ἐν καιρῷ.—Π. Μ. Λευκωσίαν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Σᾶς γράφομεν. Ἀναμένομεν χρήματα.

Τόμοι τοῦ πρώτου ἔτους τῆς Φύσεως εὐρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς και ἀποστέλλονται ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Εἰς τὸ ἐσωτερικόν		Εἰς τὸ ἐξωτερικόν	
"Ἄδειοι μὲν ἀντὶ . . . δραχ	8	"Ἄδειοι μὲν ἀντὶ . . . φρ.	10
Χρυσόδετοι δὲ ἀντὶ	10	Χρυσόδετοι δὲ ἀντὶ	12

Μόνον τὸ περικάλυμμα ἀποστέλλεται, εἰς μὲν τὸ ἐσωτερικὸν ἀντὶ δρ. 2.50, εἰς δὲ τὸ ἐξωτερικὸν ἀντὶ φρ. 2.50.

L'ELECTRICITA

Rivista settimanale illustrata

Abbonamento annuo

Unione postale L. 15

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ Πραγματευομένη ἐν γένει περὶ ἠλεκτρισμοῦ και μαγνητισμοῦ

Συνδρομὴ ἑτησία φρ. 15

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

REVUE ENCYCLOPÉDIQUE

Recueil documentaire universel et illustré paraissant le 1er et le 15 de chaque mois

ABONNEMENTS

Etranger un an 25 fr. six mois 15 fr.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΗΤΟΙ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΣ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ἐκδίδεται ἐν Παρισίοις δις τοῦ μηνὸς μετὰ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων Συνιστάται παντὶ φιλομούσῳ, φιλοπροόδῳ και ἐπιστήμονι Ἀντιπροσωπεύεται ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τῆς «Φύσεως».

Συνδρομὴ ἑτησία δρ. 25

» » φρ. 13

Ὁ βουλόμενος δύναται ν' ἀποταθῇ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Φύσεως».